NO: 33

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

HAKİM SINIFLARIN ARA SEÇİM SAHTEKARLIĞI SAHNELENDİ!

1983 6 Kasım genel seçimlerinden bu yana boşalan 11 milletvekilliği için gerekli hale gelen "ara seçim" sahtekarlığı, gürültülü bir seçim kampanyasının ardından 28 Eylül 1986'da yapılan seçimlerle sahnelendi.

Seçim sonuçları, partilerin aldığı genel oy oranları açısından ve çıkardıkları milletvekili sayısı açısından şöyle: (Bkz. yan sütundaki tablo)

Seçim sonuçlarının, seçimlerin yapıldığı 11 seçim bölgesinde, bölge bölge de taylı dökümü şöyle: (Bkz. s.2'deki Çizelge I)

25 Mart seçimi ile karşılaştırma ise şöyle: (Bkz. s.2'deki Çizelge II)

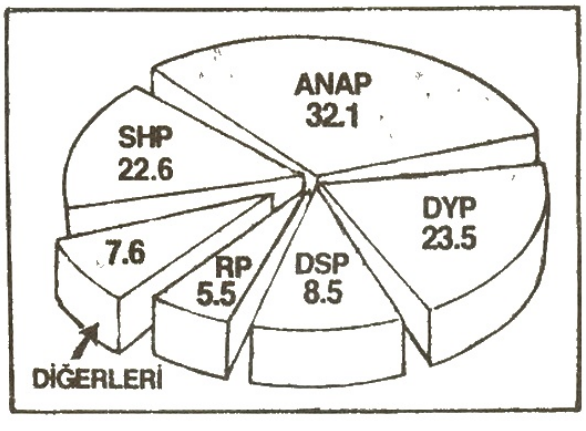

ANAP: %32,1; 6 milletvekili
DYP: %23,5; 4 milletvekili
SHP: %22,6; 1 milletvekili

69. YILDÖNÜMÜNDE BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ YOLUMUZA IŞIK TUTUYOR!

İller	Seçmen Sayısı	Geçerli Oy	ANAP		SHP		DYP		DSP		RP		DİĞER	
			Aldığı Oy	Oy Yüzdesi	Aldığı Oy	Oy Yüzdesi	Aldığı Oy	Oy Yüzdesi	Aldığı Oy	Oy Yüzdesi	Aldığı Oy	Oy Yüzdesi	Aldığı Oy	Oy Yüzdesi
Ankara II	333.480	266.677	99.656	37.4	56.306	21.1	54.124	20.3	21.339	8.0	11.753	4.4	23.499	8.8
Bingöl	75.281	62.122	20.925	33.7	14.323	23.0	13.061	21.0	1.251	2.0	8.941	14.4	3.601	5.9
Burdur	124.909	113.081	41.975	37.1	21.291	18.8	28.502	25.2	5.889	5.2	3.950	3.5	11.474	9.1
G. Antep	354.398	292.236	104.358	35.7	89.057	30.4	52.079	17.8	10.169	3.5	17.178	5.9	19.395	6.7
İstanbul VI	483.921	362.521	138.840	38.3	74.256	20.5	47.958	13.2	50.280	13.9	31.247	8.6	19.940	5.5
İzmir II	416.894	367.781	108.139	29.5	125.145	34.0	70.987	19.3	37.069	10.0	7.902	2.1	18.039	5.1
Manisa I	329.962	301.719	82.381	27.3	67.483	22.4	98.919	32.8	18.652	6.2	14.621	4.8	19.663	6.5
Manisa II	191.453	170.079	48.645	28.6	35.269	20.7	64.822	38.1	11.062	6.5	6.975	4.1	3.306	2.0
Niğde	216.504	180.793	56.539	31.3	31.965	17.7	49.164	27.2	8.973	5.0	16.205	9.0	17.947	9.8
Samsun II	177.707	158.558	46.950	29.6	26.094	16.5	53.441	33.7	13.681	8.6	6.247	4.0	12.145	7.6
Zonguldak II	232.923	208.598	52.997	25.4	28.209	13.5	55.350	26.5	37.583	18.0	13.672	6.5	20.787	10.1
Toplam	2.937.432	2.500.532	801.905	32.1	569.398	22.7	588.427	23.6	215.948	8.7	138.691	5.6	186.163	7.3

Çizelge I: Seçim bölgelerinde partilerin aldığı oyların il il dağılımı

İller	ANAP		SHP		DYP		DSP		RP	
	25 Mart 84	28Eylül86	25Mart84	28Eylül 86	25Mart 84	28Eylül86	25 Mart 84	28Eylül86	25Mart84	28Eylül86
Ankara II	53.4	37.4	33.2	21.1	8.5	20.3	—	8.0	2.7	4.4
Bingöl	30.4	33.7	39.4	23.0	14.1	21.0	—	2.0	8.7	14.4
Burdur	37.9	37.1	34.4	18.8	25.8	25.2	—	5.2	1.9	3.5
Gaziantep	39.4	35.7	39.6	30.4	11.8	17.8	—	3.5	4.2	5.9
İstanbul VI	47.6	38.3	35.9	20.5	6.0	13.2	—	13.9	4.8	8.6
İzmir II	38.0	29.5	39.2	34.0	10.9	19.3	—	10.0	1.5	2.1
Manisa I	41.3	27.3	30.7	22.4	23.6	32.8	—	6.2	—	4.8
Manisa II	46.8	28.6	29.6	20.7	16.8	38.1	—	6.5	—	4.1
Niğde	32.2	31.3	31.8	17.7	11.6	27.2	—	5.0	6.0	9.0
Samsun II	34.1	29.6	37.5	16.5	15.1	33.7	—	8.6	2.2	4.0
Zonguldak II	43.9	25.4	28.5	13.5	17.3	26.5	—	18.0	5.3	6.5

Çizelge II: Partilerin aldığı oyların 25 Mart yerel seçimleriyle karşılaştırması

İşçi sınıfı/ezilen, sömürülen yığınlar ile emperyalizmin uşağı hakim sınıflar arasındaki çelişme açısından ara seçim sonuçları:

12 Eylül askeri faşist cuntasının işbaşına gelmesinden bu yana yapılan, ve esas fonksiyonu, faşist cuntanın "demokrasiye geçiş" masallarını gerçekmiş gibi göstermek olan seçimlerden biri; Anayasa referandumu, genel seçimler, mahalli seçimlerin bir çeşit devamı olan bu ara seçimler; bu esas fonksiyonu açısından "başarılı" oldu! Cunta ve kaderini artık onunla iyice bağlamış olan onun "sivil" Özal hükümeti, ve onlarla birlikte tüm hakim sınıflar, bu seçimleri de, diğerleri gibi, demokrasiye geçişin yeni bir örneği olarak pazarladılar.

Aslında geçilen, burjuva anlamda bile "demokrasi" değil; üstü kaba bir parlamenter demokrasi maskesi ile örtülmüş, siviller giyinmiş askeri faşist diktatörlükten başka birşey değildir.

Askeri faşist diktatörlüğün bir biçiminden bir başka biçimine geçilme süreci giderek tamamlanmaktadır. Bu seçimler, bu geçiş sürecinde hakim sınıfların yeni, gürültülü, başarılı bir tiyatrosu olmuş; yığınlar seçim hengâmesi içinde birkaç aylığına da olsa "geçim" derdini(!) bir kenara koymuş, **esas olarak** hakim sınıfların denetiminde, hakim sınıf partileri - nin oy depoları olarak "kendilerini ezecek ve sömüreceklerin kimler olması gerektiği" konusunda "seçim" özgürlüğünü kullanmak için seçimlere davet edilmiş, ve katılmayanlara yüksek para cezası, koğuşturma tehditleri altında da olsa, hakim sınıfların yüzünü güldürecek yüksekliktekı oranlarda seçimlere katılmış, ve yine yüksek derecede, oyunu hakim sınıfların şu veya bu partisine vermiştir.

Devrimci alternatifin hemen hemen hiç gösterilemediği; komünist propagandanın hemen hemen hiç olmadığı şartlarda; hakim sınıflar seçim sahtekarlığı oyununu, bir kez daha bu anlamda dikensiz bir gül bahçesinde sahnelediler. Böyle bir ortamda

bu oyuna emekçi yığınların da yer yer coşku ile katılmış olması tabii bir sonuç - tur.

Hakim sınıflar açısından "demokrasiye geçiş" dedikleri oyunu sahneleme; kuşkusuz içinde belli rizikoları barındırmaktadır. Bu oyunda, mesela 12 Eylül sonrasında bir süre "politika dışı" tutulmalarına özen duyulan kitlelerin, seçimler dolayısı ile hakim sınıfların siyasi örgütleri tarafından seferber edilmeye çalışılması gerekliliği vardır.

Nitekim bütün Türkiye seçimler döneminde siyaset konuşur, siyaset yapar, siyaset tartışır hale gelmiştir.

Devrimci propaganda-örgütlenme açısından, kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlendirilmesi açısından ortaya çıkan fırsatlar bu dönemde artmıştır. Ama ne yazık ki, devrimci ve komünist alternatifin güçsüzlüğü sonucu bu fırsatlar değerlendirilememiştir.

Komünistler açısından bu seçimlerde yapılması gereken şey, yani bu seçimlerin gerçekte sahtekarlık olduğunun propagandası, devrimin —işçi sınıfı önderliğinde, hedefi İşçi-Köylü-Diktatörlüğü olan Demokratik Halk Devriminin— propagandasına bağlı olarak genel demokratik taleplerin savunulması, yaygınlaştırılması, ve "Hiçbir hakim sınıf partisine oy verme!" çağrısını en geniş şekilde yayma, çıkan fırsatlardan komünist propaganda açısından sonuna kadar yararlanma, minimum düzeyde bile yapılamamıştır.

Sonuç olarak, 'konuşulan, yapılan, tartışılan siyaset' hakim sınıfların çizdiği sınırlar içindeki siyaset olarak kalmıştır. Yer yer en ileri bilinçli kesimler bile, bu alan içinde kalmıştır.

Sorun, komünistler açısından, önümüzdeki dönemde bu bağıntıda ortaya çıkacak fırsatları değerlendirebilecek yapıya en kısa zamanda kavuşmanın yollarını aramak, bunun için çalışmaktır. Eğer yığınların, yer yer kendine sosyalist, komünist, Marksist-Leninist diyen işçi sınıfının ileri kesimlerinin bir bölümünün bile burjuva partilerinin kuyruğunda hareket etmeleri durumunu yıkmak istiyorsak, ona göre davranmamız gereklidir.

Seçim sonuçlarının, ezilen/sömürülenler — ezen/sömürenler ilişki ve çelişmesi açısından gösterdiği bir başka sonuç, burjuva parlamentarizminin işçi sınıfı - emekçi yığınlar - halk yığınları içinde siyasi olarak miyadını doldurmamış olmak bir yana; şu anda geniş bir tabana sahip olduğu; ve bu tabanın devrimci hareketin ağır bir yenilgiye uğramış olduğu bugünkü şartlarda, mesela 12 Eylül öncesine göre daha da genişlemiş olduğu gerçeğidir. Bu gerçek, komünistlerin çalışmalarında, taktiklerinde mutlaka gözönünde bulundurmaları gereken bir olgudur.

Ama burjuva parlamentarizminin yığınlar içinde geniş tabana sahip olduğunun bu seçimlerde bir kez daha görülmüş olması, bu alanda sonuçların yalnızca bir yanıdır.

Sonuçların bu alandaki diğer yanı, hakim sınıfların gürültüsü ile adeta Cunta ve Özal hükümetine evet mi/hayır mı şeklinde bir referanduma dönüştürülen bu seçimlerde bu alandaki somut soruya, geçerli oyların %68'inin "Hayır" demesi olgusudur. Seçimlere katılan geçerli oyların %68'i bugünkü —MDP ve HP'nin tasfiyesinden sonra— biricik has cunta partisi olarak geriye kalmış olan ANAP hükümetine, bu anlamda 'cuntaya' karşı kullanılmıştır.

Bu anlamda, bu seçim sonuçları, 1982'de yapılan Anayasa referandumu ile karşılaştırıldığında, yığınlar arasında giderek cuntadan uzaklaşma, ve ona tepkiyi dile getirmenin de bir ifadesidir. Ama bu tepkinin tüm %68 açısından faşizme karşı /demokrasiden yana tavır koyma vb. şeklinde yorumlanması (modern revizyonistlerin yaptığı gibi) kesinlikle yanlıştır. Şöyle ki:

Önce ANAP karşısında, burjuva basının da 'sağ' partiler olarak adlandırılan partilere verilen oylar (toplam %36), gerçek anlamda burjuva demokrasisini bile savunmayan —lafta bile olsa— partilere, onların propagandaları temelinde verilen oylardır. MÇP açık ırkçı-faşist propaganda temelinde; RP açık dinci-islamcı-faşist propaganda temelinde; Demirel'in Yeni Partisi, en iyimser yorumla, faşist Anayasanın geçici 4. maddesindeki yasakların kaldırılması ile demokrasi geleceğini savunan bir propaganda temelinde oy almışlardır. Diğer gecekondu partilerinin de aldığı oylar, yalnızca ANAP'ın icraatlarına tepki oylarıdır; gerçek anlamda burjuva demokrasisi programına verilen oylar değildir.

Burjuva demokrasisi lehine verilen oylar, en iyi ihtimalle, SHP ve DSP'ye verilen oyların önemli bir bölümüdür. Kaldı ki, bu iki partiye oy verenlerin bir bölümü de, sorun "Türk milletinin çıkarları"!!! diye yutturulan Türk hakim sınıflarının çıkarları olduğunda; sorun "terörizmin bastırılması" vb. olduğunda, hiç de cuntanın siyasetine kökten karşı değildir bugünkü şartlarda. Sorun, bütün bunların bilincinde olarak, somut siyasetler geliştirme; ve özellikle SHP ve DSP'nin toplumun en ileri kesimlerini burjuvazinin kuyruğuna takma fonksiyonları-

na karşı, öncelikle bu en ileri kesimleri kazanmaya yönelik çalışma yürütmektir.

Bu seçim sonuçları da göstermektedir ki, şu anda halk yığınları, geniş çapta hakim sınıfların çizdiği sınırlar, ve onların kontrol sahası içinde hareket etme durumundadır. Demokrasi alternatifi olarak ileri sürülen alternatifin, gerçekte burjuva anlamda bile bir demokrasi alternatifi olmadığını görme durumu yoktur. Gösterilmedikçe kendiliğinden görmesini beklemek de boş hayaldir. Çözümler hakim sınıfların düzeni içinde aranmaktadır.

Seçimlerin gösterdiği bir başka gerçek şudur: Türkiye Kürdistanındaki milli uyanış, ve giderek gelişme gösteren Kürt milliyetçiliği temelindeki mücadeleler artık hakim sınıfların da "yok" sayamayacağı boyutlardadır; ve Türk hakim sınıfları açısından şu anda en "kritik" sorun Kürdistan sorunu olmak durumundadır. Bingöl'de seçim kampanyası sırasında, SHP mitinginde, 12 Eylül sonrasında ilk kez açık bir mitingde, hakim sınıfların bir partisinin seçim mitinginde yükselen "Faşizme ölüm! Halklara özgürlük!" şiarları; Türkiye Kürdistanında radikalleşmenin diğer yerlere oranla hangi boyutlarda olduğunun bir ifadesidir. Türk faşist başbakanı Özal'ı seçim kampanyası sırasında verdiği bir demeçte, "Kürtler de Türkiye'nin efendisidir" demeye zorlayan, Kürt ulusal uyanışı ve hareketinin boyutlarından başka birşey değildir. Artık "Kürt yoktur" safsatası ile, radikalleşen Kürdistan bölgesini uzun sürede elde tutmak imkansız hale gelmektedir. Ve hakim sınıflar şimdi bu konuda belli oranda siyaset değişikliğinin hazırlığı içindedirler.

Komünistler, Türkiye devriminde, proletarya önderliğinde bir devrimin zaferi veya yenilgisinde belirleyici rol oynayacak olan Kürt milli sorunundaki bu gelişmeleri dikkatle izlemek, ve somut siyasetler geliştirmek zorundadırlar.

Seçimlerin sonuçları açısından önemli görülen bir başka olgu şudur:

1977'de %40'in üzerinde oy alan ve böylece kendisine iktidar olmanın yolları açılan CHP'nin şimdi devamı olma iddiasındaki SHP ve DSP'nin toplam oyları %32 civarındadır.

Bu, 1977'ye göre "sol" oyların (Burda 1977'deki CHP'nin, ya da bugünkü sosyaldemokratik olduğu iddiasındaki partilerin gerçek anlamda sol, işçi sınıfından, emekçi sınıflardan yana, onların çıkarlarını gerçek anlamda savunan partiler olduğunu söylemek istemiyoruz. Söylediğimiz, bu partilere oy verenlerin birçoğunun bu partilerin işçilerden-emekçilerden yana olduğunu düşündüğü için oy verdikleri anlamında "sol" oyların bu partilere gittiğidir) önemli bir gerileme gösterdiği anlamına gelir. Ancak, bu bağıntıda, 1977 seçimlerinin özel, Türkiye koşullarında "kuraldışı" olduğu unutulmamalıdır. CHP sözkonusu seçimlerde, klasik CHP oyları yanında, açık faşist uygulamalara karşı duyulan tepki oylarının; AP'nin açık talan-soygunculuk politikasına duyulan tepki oylarının; CHP'nin kuyruğuna revizyonist-oportünist siyasetler tarafından takılmış olan devrimci kitlelerin oylarının yanında, "Umudumuz Ecevit" "Karaoğlan" efsanesinin, "yenilik", "yeni düzen", "insanca hakça düzen" propagandalarının ve "Kıbrıs fatihliği"nin de getirdiği oyları da, seçimden seçime yerdeğiştiren oyları da almış, %40'ın üzerine 1950'ler sonrasında ilk defa ancak böyle ulaşmıştır. Bu %40, sonraki tüm seçimlerde %28-35 arasında oya düşmüştür. Bu anlamda bir "sol oy gerilemesi" gerçekte sözkonusu değildir. Sözkonusu olan, yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız gibi, 1977 ile karşılaştırıldığında, bir yenilgi dönemi olan 12 Eylül sonrası toplumun da kendini gösteren genel 'sağcılaşma' - dır.

Komünistler siyasetlerinde bunu da göz önünde bulundurmak, ve özellikle ve öncelikle SHP ve DSP'de toplanan ve önemli bir yekûn tutan "sol" oylara, DSP ve SHP nin ne menem "solcu" olduğunu anlatma görevine sahip çıkmalıdır.

Seçimlerin gösterdiği en önemli gerçeklerden biri şudur: İşçi sınıfının ileri kesimlerinin, emekçi yığınlar içinde sola, sosyalizme, komünizme biraz sempatisi olanların; ve evet yer yer örgütlü devrimcilerin oyları —revizyonist-oportünist örgütlerin kuyrukçu siyasetleri sonucu olarak da— SHP/DSP'de toplanmaktadır. Komünist alternatifin gösterilemediği şartlarda, SHP/DSP ehven-i şer görülebilmektedir. Görev bu bağıntıda ehven - i şer'in nasıl, ne anlamda, ne ölçüde en kötü şer olduğunu, öncelikle ve özellikle işçi sınıfının ileri kesimleri arasında, devrimciler arasında, ilerici emekçiler, köylüler arasında anlatmak, çıkış yolunun devrim olduğunu, SHP ve DSP'nin de düzen partisi olduğunu göstermektir.

Seçimlerin hakim sınıfların siyasi partileri arasındaki iktidar dalaşı açısından bazı sonuçları ve olası gelişmeler

Bu seçimler hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasındaki iktidar dalaşı açısından da "demokratikleşme süreci" denen sahtekarlık içinde ortaya çıkan birtakım gelişmelerin daha da belirginleşmesi için malzeme sağladı.

Bu seçimler, 6 Kasım "yasaklı"larının tam kadro ilk kez Cunta-Özal partisinin açıkça, doğrudan kamuoyu önünde karşısına çıkma özelliğini, bu anlamda da hakim sınıfların kendi iç çatışmaları açısından Cunta ile cuntanın "kazasına uğramışlar"ın gerçek anlamda ilk genel hesaplaşması özelliğini taşıyordu.

İktidar partisi ANAP açısından, ANAP'ın oylarını aldığı "dört eğilim"in de "gerçek, has" adresleri!!! olduğu iddiasında olanlar, "emanet"lerini geri talep ediyordu.

Bu konudaki çatışmada, bozguna uğramasa bile, iyi bir yara alan, Cunta-Özal'ın ANAP'ı oldu. İktidar olmanın bütün avantajlarının sonuna kadar kullanılmasına, seçimlerin ara seçimler olmasının verdiği avantajların sonuna kadar kullanılmasına rağmen, alınan ve genel seçimlerde alınan oy oranına göre %13 kayıp demek olan %32'lik oy, —hele hele faşizmin yıllar boyu uygulanmasının birinci derecede sorumlularından biri olan, ve şimdi utanmazca demokrasi havarisi olarak yığınların karşısına çıkan Demirel'in başarı sınırını açık seçik %35 oy oranı olarak ilan ettiği şartlarda ve bunun kabul edildiği, 11-0 naralarının atıldığı bir ortamda alınan %32 oy!— gerçekte başarı değil, yenilgidir. Cuntanın kurmak istediği iki partili siyasi düzen, daha 6 Kasım seçimlerinde iflas etmişti. Cunta partilerinin ikisi iflas bayrağını çekmişti. Son kalan da, giderek kan kaybetme durumundadır.

Cunta yeni bir yara daha almıştır. Dünün faşizm uygulayıcısı, 12 Eylül cuntacılarının iskartaya çıkarmaya çalıştığı, ve hakim sınıfların da bir süre bir kenara koydukları "eski" siyasetçiler, Demireller, Ecevitler, Erbakanlar, Türkeşler yine siyaset sahnesindedir. Ve bugün, en azından Demirel'in partisinin şahsında, doğrudan doğruya siyasi iktidara taliptir.

Oy oranları, bir genel seçim yapılsa, Türkiye geneline uygulandığında, bugünkü seçim sistemi ile üç parti meclise girecek durumdadır. Ve sandalye dağılımı da 170 ANAP, 120 DYP, 110 SHP biçimindedir.

DSP'nin hemen hiç teşkilatsız, yalnızca Ecevit'in varlığı ile yürüttüğü bir seçimde %8 üzerinde oy toplaması, ve bir genel seçimde %10'un üstüne çıkmasının —teşkilat kurulması şartlarında— büyük olasılık olduğu gözönüne alındığında, görünen, 1988 seçiminde dört partili, ve hiçbir partinin tek başına çoğunluk hükümeti kurmasına izin vermeyen, koalisyon hükümeti olduğudur.

Kuşkusuz bu, cuntanın kurmak istediği tipte bir siyasi düzenin —cuntanın kendine demokrasi maskesi geçirmeye çalıştığı bir durumda— olmazlığının tasdikinden başka birşey değildir.

Bunu görenler, daha şimdiden "bölünmüşlüğü" ortadan kaldırmak için kolları sıvamıştır. Ama görünen de odur ki, ANAP ve DYP (eğer bu arada önemli değişiklikler olmazsa), genel seçimlerde bir kez daha kozlarını paylaşmadan böyle bir "birleşmeye" yanaşma niyetlisi değildir. SHP/DSP açısından da birleşme değil, ayrılığın daha derinleşmesi gündemde görünmektedir.

Bütün bunlar, hakim sınıfların siyasi iktidar dalaşmalarının önümüzdeki dönemde daha da sertleşebileceğinin, özellikle genel seçimler öncesi ve seçimler sırasında propaganda-örgütlenme çalışmaları için büyük imkanların, fırsatların çıkacağının işaretleridir.

Sorun bunlara hazırlıklı olmak sorunudur. İlkeli, komünist siyasetin hakim sınıfların iktidar dalaşı için seferber edilmiş kitleler içine, öncelikle ve özellikle de işçi sınıfı içinde yaygınlaştırılması, o temelde örgütlenme vb. için bütün fırsatlar kullanılmalıdır.

Sosyal-demokrasi dışında "sol" örgütlerin ara seçimlerde tavırları üzerine

Biz yukarıdaki makale içinde, bizce bu seçimlerde devrimci tavrın unsurlarının neler olması gerektiğini ortaya koymaya çalıştık.

Kısaca toparlarsak:

+ Kurtuluşun seçimle değil, devrimle olacağı propagandasının merkeze konması
+ Demokratik Halk Devrimi propaganda

sına bağlı olarak, demokratik taleplerin savunulması, yaygınlaştırılması

+ Somut olarak bu seçimlere katılan tüm partilerin düzen partileri olduğunun; seçimlerde seçilecek gerçek anlamda demokratik hiçbir alternatifin olmadığının propagandası

+ "Düzen partilerinin hiç birine oy verme!" çağrısının yapılması.

*

Seçimlerle ilgili tavır takınan ve elimize tavırları geçen örgütlerden ikisi seçimlerin çözüm olmadığı noktasında tavır takınmışlardır. Bunlar HK ve TKP/ML-dir.

Bunlardan HK, "Emeğin Sesi"nde takındığı tavırda, devrim yerine "düzen değişikliği" demekle yetinmeyi tercih etmiştir. "Emeğin Sesi" S.135, s.8'de şöyle denmektedir:

NE ARA NE DE GENEL SEÇİMLER...

Halkımızı kurtuluşa götürecek olan gerçek anlamda bir düzen değişikliğidir.

Mevcut düzenin halkı ezen çarkları, kapitalizmin yasaları ve bunalımın verdiği hızla daha acımasız bir hızla işlemekte, sömürü, soygun, vurgun; yanı sıra işsizlik, açlık, sefalet, fuhuş, rüşvet vb. görülmemiş boyutlarda artmaktadır. Düzeni korumayı ve yaşatmayı üstlenen bu partilerden hangisi işbaşına gelirse gelsin, görevi düzenin çarklarını çevirmek için canla başla çalışmak ve düzenin halkın aleyhine olan kaçınılmaz olgularını demagoji ile örtmektir! Gerçekten bir düzen değişikliğini ortaya koyacak olan burjuva partileri ve onların seçim yolu değil, "örgütlü" halk kitlelerinin düzeni yerle bir edecek mücadeleleridir!

Görüldüğü gibi, HK düzene karşı "düzen değişikliği"ni savunmakta, bunun yolunun da seçimler değil "örgütlü halk kitlelerinin düzeni yerle bir edecek mücadelesi" olduğunu söylemekte; bu örgütlü mücadelenin silahlı devrim mücadelesi olması gerektiğini söylememekte; yani silahlı devrimin propagandasını yapmamaktadır. "Düzen değişikliği", "kitlelerin örgütlü mücadelesi" vs. sosyal-demokratların da laf düzeyinde savunduğu şeylerdir. 12 Eylül sonrasında devrim lafını bile giderek propagandasından uzaklaştıran HK'nın reformist çizgisinin bir ürünüdür burada ki tavır.

TKP/ML, menşevik İKK'nın 72. sayısında takındığı tavırda, genelde devrimi propaganda eden doğru tavrın yanında, hakim sınıf partilerini sayarken, nedense DSP'yi onun dışında tutmaktadır. Şöyle demektedir:

> Ne ANAP ve nede SHP, DYP, RP, HDP, MÇP gibi hakim sınıf partilerinin hiçbiri halkın umudu olamazlar. Halkın kurtuluşu kendi güçlu kollarındadır Bu kollar kaldırılmalı, emekçilerin yumruğu bir balyoz gibi tüm hakim sınıf klikelerinin beynine indirilmelidir.

Bu acaba DSP'nin hakim sınıf partisi olmadığı görüşlerinin el altından savunulması mı, yoksa basit bir unutkanlık mıdır? Bunu gelişmeler içinde göreceğiz.

Açık modern revizyonizm, karşı-devrimci TKP'nin şahsında, bütün seçim propagandasını "ANAP'A OY VERME!" çağrısı üzerine kurmuş, ve ANAP'a verilmeyen her oyu "demokrasi"ye verilmiş oy olarak görüp gösteren bir propaganda yürütmüştür.

Bu karşı-devrimci TKP'nin tavırlarından birkaç örnek verirsek:

"28 Eylül'de yapılacak seçimlerde 10 ilin seçmenleri kullanacakları oylarla tüm Türkiye halkının isteğine uygun bir sonucun elde edilmesini sağlayabilirler. Oyların çoğunluğunu alamayan bir ANAP hükümeti barış düşmanı, halk düşmanı planlarını uygulamaya kolaylıkla cesaret edemez. Eğer muhalefet partileri ve seçmenler bu seçimlerde aktif bir tutum alır, birlik içinde hareket ederlerse ANAP hükümeti uzun süre ayakta kalamaz." (TKP MK'nin çağrısı)

Görüldüğü gibi, TKP'nin umudu ayrımsız "muhalefet partileri"ndedir!

"ANAP'ı durdurmak, bu kör gidişe bir dur demek için ara seçimlerde ANAP'a oy vermeyelim!

Yurttaşlar,

ANAP'ın "bana oy vermezseniz huzur ve istikrar bozulur, Avrupa Amerika bize kredi vermez" şantajı tümüyle yalandır. Türkiye'nin çıkarına ekonomik ve ticari ilişkileri ancak demokratik bir yönetim eliyle sağlanabilir. Huzur ve istikrar yalnızca demokratik Türkiye'de olur." (Aynı çağrı bildirisinden)

Görüldüğü gibi, revizyonist TKP de "Huzur ve istikrar"dan, Avrupa-Amerika 'nın kredisinden yanadır. ANAP'la çatıştığı nokta, hangi yönetimde bunun şartlarının daha iyi olacağı noktasıdır.

Görüldüğü gibi, TKP için bu seçimlerde ANAP'ın şahsında faşist cunta, ve ANAP dışındakilerin tümünün şahsında demokrasi çatışmıştır! TKP'nin tek derdi, bu "geniş demokrasi cephesi" dışında kalmamaktır!

TKP demokrasi cephesini ANAP dışındaki herkes ile kurarken, son dönemde bir dizi konuda yaptıkları açıklamalarla cuntaya karşı tavırlar takınan "Aydınlar", "SHP'ye oy ver!" çağrısında bulundular.

Aynı çağrı, legal sosyalist parti kurma çabası olanların forumlarında da çeşitli "eski" proleter devrimciler(!)in çoğunluğu tarafından da yapıldı.

Benzer bir çağrıyı Kurtuluş/"Sosyalist İşçi" de Recep Gökırmak imzalı bir yazıda şu ilginç gerekçelerle yaptı:

" 28 Eylül'de ne yapacağımız sorusunun üçüncü bir cevabı ise SHP ve-veya DSP'ye oy vermektir. Bizce günümüzün doğru cevabı budur.

Ancak bu arada SHP ile DSP arasındaki farklara da dikkat etmek gerekmektedir. Bugün oldukça açıktır ki zaman zaman DSP daha 'sol' bir görünüm içine girmekteyse de öncü işçiler SHP'yi tercih etmektedirler. Bunun temel nedeni DSP'nin bir partiden çok bir Ecevit severler kulübü görüntüsüdür. Cuntadan ve ANAP'dan çok SHP ile uğraşmakta olmasıdır. Öte yandan, gene açık bir gerçektir ki önümüzdeki seçimlerde DSP kadrolarının kendileri dahi önemli ölçüde SHP'nin oylarını bölüyor olmaktan rahatsızdırlar. Bunun ilk belirtileri çeşitli il örgütlerinde ortaya çıktı. Son örnek ise İzmir teşkilatındaki gelişmelerdir. Sonuç olarak, bugün SHP ile DSP arasındaki tercih SHP'den yana olmalıdır.

İşçilere, öncü işçilere "madem ki sosyal-demokrasiyi bir kez daha denemek istiyorsunuz, öyleyse biz de sizinle beraberiz" diyeceğiz. Ancak hemen ekleyeceğiz: Sosyal-demokrasi hiç bir şekilde güncel taleplerimizi dahi yerine getirmez. Bırakalım güncel taleplerimizi yerine getirmeyi, bugün bunları ciddi bir biçimde ağzına dahi almamaktadır." ("Sosyalist İşçi", S.23 s.3)

Kısacası, işçiler —hem de öncü işçiler!!— 'in bilinç seviyesi nerede ise, o düzeyde propaganda; yeni kendiliğindencilğin taktiği! "Sosyalist İşçi"deki bir pozisyon da budur! (Bizzat "Sosyalist İşçi"nin içinde bu pozisyona itirazlar olduğu, 24. sayıda yayınlanan R. Kasım imzalı yazıda görülmektedir.)

Bütün bu oportünist-revizyonist ince! taktikler gerçekte işçi sınıfının —şu andaki durumdaki çalışmada komünistler açısından esas hedef alınması gereken— en ileri kesimlerinin bilincini karartan taktiklerdi. Görev bunları teşhir ve tecrit etmek, bunun için çalışmaktı. Ne yazık ki biz Komünistler bu görevleri yerine getirecek durumda değildik, değiliz. Bu durumu aşmak görevimizdir.

'Sosyalistler legaliteyi içine sindirmeli'

MARKSİST SOLDA SHP AĞIR BASIYOR

ANKARA, (UBA) - "Sosyalist Parti ve Seçimler" konulu panelde, konuşmacılar SHP'nin desteklenmesi konusunda görüş birliğine varırken, **Yeni Gündem** dergisi. Ankara temsilcisi **Aydın Köymen, "Sosyalistlerin seçimleri boykot etmesi son derece anlamlı olacaktır"** dedi.

Köymen, Ses Sineması'nda dört saat süren panelde yaptığı konuşmada, sosyalistlerin demokrasi kavramı konusunda bir bulanıklık içinde olduğunu, bunun teoride ve sosyalistlerin içinde bulunduğu genel dünya ikliminden kaynaklandığını öne sürdü. Sosyalistlerin hayatın her alanında demokrasiyi savunmaları gerektiğini belirten **Köymen,** Türk solunun illegal hareketten çok çektiğini, bu yüzden kitle bağı kuramadığını kaydederek, **"sosyalist partinin legal mücadeleyi içine sindirmesini"** istedi. Sosyalist partinin başta Jöntürkler, CHP ve Atatürk ideolojisi olmak üzere geniş bir redd-i miras olayıyla karşı karşıya bulunduğuna işaret eden **Köymen,** sosyalistlerin ara seçimde SHP ile DSP arasında tercih yapmaya mecbur olmadığını kaydederek, oy kullanmamalarını daha demokratik olacağını bildirdi.

Eski öğretim üyelerinden yazar **Yalçın Küçük,** bütün olumsuz özelliklerine ve eksikliklerine rağmen, sosyalistlerin SHP'yi desteklemesi gerektiğini söyledi. DSP'yi ortanın sağında, dar görüşlü, ayakları yere basmayan bir parti olarak nitelendiren **Küçük,** asıl mucadelenin **"sosyalizm mücadelesi"** olduğunu belirterek, **"TİP örneği bir sosyalist parti kurulabileceğini"** söyledi.

Konuşmacılardan **Aslan Kılıç** da Türkiye'nin içinde bulunduğu zor baskıcı şartlardan dolayı bir kitle partisi görüntüsündeki SHP'nin desteklenmesini isteyerek, sosyalistler tarafından sağlanacak bu desteğin demokrasi kurumlarının yeniden oluşturulmasında büyük rol oynayacağını sözlerine ekledi. Perinçek grubundan Hasan Yalçın da, eleştirmekle birlikte SHP'nin desteklenmesini istedi

(28 Eylül 1986 tarihli "Tercüman")

Kuyrukçuluk siyasetinin Tercüman'da yansıması böyle.

Aslan Kılıç hakkında söylenenler eğer doğru ise, bu bizi yalnızca üzer. □

****
** Bolşevik Partizan'da imzasız yayınlanan yazılar Yazı Kurulunun yazılarıdır. İsim-İmzalı yayınlanan yazıların sorumluluğu doğrudan doğruya yazarına aittir. **
****

Ekim Devriminin 69. yıldönümü dolayısıyla Lenin'in, Türkçede Komünist ve devrimci çevre tarafından fazla tanınmayan, "Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü" adlı makalesini (Türkçe tercümesi tarafımızdan kontrol edilmiştir) yayınlıyoruz. Bu makale, Dünya Komünist ve devrimci hareketi içinde belli bır süreden beri tartışılan ve önümüzdeki dönemde de tartışılacak olan demokratik devrim/sosyalist devrim (devrim aşamaları) sorunlarına bağlı olarak demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sorunu ile vb. ilgili tartışmalara katkıda bulunacağını ve bu tartışmaları ilerleteceğini düşündüğümüzden dolayı, tüm komünistleri ve devrimcileri bu makaleyi özenle incelemeye çağırıyoruz.

11/10/1986

EKİM DEVRİMİNİN DÖRDÜNCÜ YILDÖNÜMÜ

25 Ekim'in (7 Kasım) dördüncü yıldönümü yaklaşıyor.

Bu büyük gün ne kadar geride kaldıkça, Rusya'daki proleter devriminin önemi bir o kadar berraklaşıyor, biz de bir bütün olarak çalışmamızın pratik deneyimlerinin anlamını bir o kadar derinden idrak ediyoruz.

En kısa —ve tabii ki bütünüyle tamam ve tam olmayan— özeti ile bu anlam ve bu deneyim şöyle açıklanabilir:

Rusya'da devrimin dolaysız ve en yakın görevi burjuva-demokratik görevdi, ortaçağ kalıntılarını ortadan kaldırmak, onu son taşına kadar yoketmek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu yüzkarasından, ülkemizdeki her kültür ve ilerlemenin bu enbüyük frenleyicisinden temizlemekti.

Ve biz; halkın geniş kitlesine etkisi açısından bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devriminden çok daha kararlı, hızlı, akıllıca, başarılı bir şekilde, çok daha kapsamlı ve derinlemesine gerçekleştirdiğimizden dolayı haklı bir gurur duyabiliriz.

Hem anarşistler ve hem de küçük-burjuva demokratları, (yani bu uluslararası toplumsal tipin Rus temsilcileri olarak Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler,) burjuva-demokratik devrimin sosyalist (yani proleter) devrimle ilişkisi üzerine inanılmaz derecede fazla karışık şeylerden sözediyorlardı ve ediyorlar. Bizim bu noktada Marksizmi doğru bir şekilde kavradığımız, bizim önceki devrimlerin deneyimlerini doğru bir şekilde değerlendirdiğimiz, dört yıl içinde bütünüyle ve tamamiyle onaylanmıştır. Biz başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde, burjuva-demokratik devrimi **sonuna dek** götürdük. Biz tamamiyle bilinçli, emin ve sapmadan; **ileriye**, sosyalist devrime, onun bir Çin seddiyle burjuva-demokratik devrimden ayrılmadığı bilinciyle, (sonunda) ne kadar ilerleyebileceğimize, önümüzdeki yüce görevin hangi bölümünü yapabileceğimize, zaferlerimizin hangi bölümünü kalıcı olarak garantileyebileceğimize **ancak mücadelenin** karar vereceği bilinciyle yürüyoruz. Bunu zaman gösterecek. Ama daha şimdiden de toplumun sosyalist dönüşümünde —mahvolmuş, acı çeken, geri bir ülke için— muazzam çok şeyin yapılmış olduğunu görüyoruz.

Ama devrimimizin burjuva-demokratik içeriği üzerine düşüncelerimizi sonuna kadar sürdürelim. Marksistler için bunun ne

anlama geldiği açık olmalıdır. Açıklama için canlı örnekler alalım:

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, yani ülkenin toplumsal ilişkilerinin (durumların, kurumların) ortaçağa ait şeylerden, serflikten, feodalizmden temizlenmesi.

1917 yılında Rusya'da serfliğin esas tezahür biçimleri, artıkları, kalıntıları hangileriydi? Monarşi, kast sistemi, toprak sahipliği ve toprak kullanımı, kadının durumu, din, milliyetlerin baskı altında tutulması. Bu "Augias ahırları"ndan herhangi birini alalım —geçerken söyleyelim, bunlar bütün ileri devletlerde **onların** burjuva-demokratik devrimlerinin 125, 250 ve daha fazla yıl önce (İngiltere'de 1649'da) gerçekleştirilmesi sırasında önemli ölçüde temizlenmeden bırakılmıştı — bu Augias ahırlarından herhangi birini alalım, bizim bunları bütünüyle temizlediğimiz görülür. 25 Ekim (7 Kasım) 1917 den başlayıp, Kurucuların (Kurucu Meclis'in —ÇN) dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadarki yalnızca **on hafta içinde** biz bu alanda, burjuva-demokratların ve liberallerin (Kadetler) vekü çük-burjuva demokratlarının (Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler) **sekiz aylık** iktidarında yaptıklarından bin kat daha fazla yaptık.

Bu korkaklar, gevezeler, kendini beğenmiş narsistler ve Hamletler kağıttan kılıçlarla el-kol salladılar — ve monarşiyi bile yoketmediler! Biz tüm monarşist pisliği, daha bir eşi görülmemiş şekilde süpürüp attık. Yüzyıllardan kalma kast yapısını taş üstünde taş, tuğla üstünde tuğla kalmamacasına yıktık (İngiltere, Fransa ve Almanya gibi en ileri ülkeler hala bugüne kadar bu kast sisteminin izlerinden özgür değiller - dir!). Kast sisteminin en derin köklerini, yani toprak sahipliğinde feodalizmin ve serfliğin kalıntılarını kökünden söktük. Büyük Ekim Devriminin tarımdaki dönüşümlerinden 'en sonunda' ne olacağı 'üzerine münakaşa edilebilir' (böylesi münakaşalarla meşgul olacak yurtdışında yeteri kadar yazar-çizer, Kadet, Menşevik ve Sosyal-Devrimci vardır). Şimdi bu münakaşalarla zaman kaybetmeye hiç isteğimiz yok, çünkü biz bu münakaşayı ve buna bağımlı bir koca yığın münakaşa sorununu mücadeleyle karara bağlıyoruz. Ama münakaşa götürmez olgu, küçük-burjuva demokratlarının sekiz ay boyunca mülk sahipleriyle, serflik geleneklerinin koruyucularıyla 'anlaştıkları', bizim ise birkaç hafta içinde hem bu mülk sahiplerini ve hemde onların tüm geleneklerini Rus toprağının üstünden tamamiyle süpürüp attığımızdır.

Dini, ya da kadınların haktan yoksunluğunu, ya da Rus-olmayan milliyetlerin baskı altında tutulmasını ve hak eşitsizliğini alalım. Tüm bunlar burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Küçük-burjuva demokrasisinin filistenleri sekiz ay boyunca bunun üzerine gevezelik ettiler; dünyanın en ileri ülkeleri arasında **bu** sorunların **burjuva-demokratik** yönde **tamamiyle** çözüldüğü **tek ülke** yoktur. Bizde bunlar Ekim Devriminin yaşamasıyla tamamiyle çözülmüştür. Dine karşı gerçekten mücadele ettik ve ediyoruz. **Tüm** Rus-olmayan milliyetlere **kendi öz** cumhuriyetlerini ya da özerk bölgelerini verdik. Rusya da kadının haklardan yoksun olması ya da tam hak eşitliğinin olmaması gibi serfliğin ve ortaçağın; bencil burjuvazi ve aptal, korkutulmuş küçük-burjuvazi tarafından istisnasız dünyanın bütün ülkelerinde yeniden temcit pilavı gibi öne sürülen

bu şokedici kalıntısı gibi böylesi bir rezalet, kepazelik ve aşağılık şey yoktur.

Tüm bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğidir. Bir buçuk ve iki buçuk yüzyıl önce bu devrimin (eğer bu genel tipin her ulusal türünden bahsedeceksek, bu devrimlerin) ileri önderleri halklara, ortaçağın ayrıcalıklarından, kadının hak eşitsizliğinden, şu veya bu dinin (ya da 'din fikrinin', bir bütün olarak 'dinsellik'in) ayrıcalığından, milliyetlerin eşit haklara sahip olmamasından insanlığı kurtaracaklarına söz vermişlerdi. Bu sözü verdiler, ama bu sözü tutmadılar. Tutamazlardı da, çünkü — 'kutsal özel mülkiyet'e 'saygı' buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde bu üç defa lanet olası ortaçağa ve bu 'kutsal özel mülkiyet'e bu lanet olası 'saygı' yoktu.

Ama burjuva-demokratik devrimin kazanımlarını Rusya'nın halklarının sahip olduğu şeylerin saflam bir parçası yapmak için ilerlemeye devam etmek zorundaydık, ve ilerledik de. Burjuva-demokratik devrimin sorunlarını; ilerlerken, geçerken, bizim esas ve gerçek, bizim proleter-devrimci, sosyalist çalışmamızın 'yan ürünü' olarak çözdük. Reformlar —bunu her zaman söyledik— devrimci sınıf mücadelesinin bir yan ürünüdür. Burjuva-demokratik dönüşümler —dedik ve bunu olgularla ispatladık— proleter, yani sosyalist devrimin bir yan ürünüdür. Geçerken değinelim ki, 'ikibuçukuncu' Marksizmin tüm Kautsky, Hilferding, Martow, Çernow, Hillquit, Longuet, MacDonald, Turati ve başka kahramanları, burjuva-demokratik ve proleter-sosyalist devrim arasındaki **böylesi** karşılıklı ilişkiyi anlamak istemiyorlar. Birincisi ikincisine doğru büyür. İkincisi geçerken birincinin sorunlarını çözer. İkincisi birincinin eserini pekiştirir. İkincinin birinciyi ne ölçüde aşacağına mücadele ve ancak mücadele karar verir.

Sovyet düzeni bir devrimin diğerine bu dönüşümünün tam da canlı bir onaylaması ya da tezahürüdür. Sovyet düzeni işçiler ve köylüler için demokratizmin en yükseğidir ve aynı zamanda **burjuva** demokratizmiyle kopuş ve **yeni**, evrensel önemde bir demokrasi **tipinin**, yani proleter demokratizmin ya da proletarya diktatörlüğünün doğuşu demektir.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun kuyruğunda giden küçük-burjuva demokrasisinin köpekleri ve domuzları **bizim** Sovyet düzenimizi inşadaki başarısızlıklarımız ve hatalarımızyü zünden üstümüze küfür, beddua ve alaylar yağdırsınlar. Gerçekten birçok başarısızlıklarımız olduğunu ve hatalar yaptığımızı ve hala yapmakta olduğumuzu bir an bile unutuyor değiliz. Sanki böylesine yeni, daha önce hiç görülmemiş bir **tip** devlet düzeninin yaratılması gibi tüm dünya tarihi için yeni bir eser, hiç başarısızlığa uğramadan ve hata yapmadan ortaya konabilirmiş gibi! Başarısızlıklarımızı ve hatalarımızı, Sovyet ilkelerini hayata uygulamada henüz mükemmel olmaktan son derece uzak halimizi düzeltmek için hiç şaşmadan mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin kuruluşuna **başlamak** ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağ, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni hayata, burjuvaziyi yenmeye, proletarya diktatörlüğüne, insanlığın sermayenin ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerleyen **yeni** sınıfın hakimiyeti çağını **açmak** şansı bizim olduğu için de haklı bir gurur duyabiliriz ve duyuyoruz.

Emperyalist savaşlar sorunu, bugün dünyaya hakim olan; ve **kaçınılmaz** bir şekilde yeni emperyalist savaşlar yaratan, kaçınılmaz bir şekilde zayıf, geri ve küçük halkların bir avuç "ileri" güç tarafından ulusal bakımdan ezilmesini, yağmalanmasını, soyulmasını ve boğulmasını duyulmamış ölçüde arttırmayı beraberinde getiren; finans-kapitalin uluslararası politikası sorunu, işte bu sorun 1914'ten beri dünyanın tüm ülkelerinin tüm politikasında bir köşetaşı olmuştur. Sorun, burjuvazinin gözlerimizin önünde hazırladığı, göz göre göre kapitalizmden kaynaklanmakta olan gelecek emperyalist savaşta, (1914-1918 savaşında ölen 10 milyon insan ve bugün hala sürüp gitmekte olan tamamlayıcı "küçük" savaşlarda ölen insanların yerine) 20 milyon insanın yok edilip edilmemesi, (kapitalizmin sürüp gitmesi halinde) kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan savaşta (1914-1918 yıllarında sakatlanan 30 milyon insan yerine) bu kez 60 milyon insanın sakatlanıp sakatlanmaması sorunudur. Bu sorunda da Ekim Devrimimiz dünya tarihinde yeni bir çağ açmıştır. Burjuvazinin uşakları ve bunların sosyal - devrimciler ve menşevikler kılığındaki, bütün dünyanın güya "sosyalist" küçük-burjuva demokrasisi kılığındaki uzantıları "Emperyalist savaşın içsavaşa dönüştürülmesi" sloganıyla alay ettiler. Fakat bu sloganın tek **gerçeklik** olduğu, kuşkusuz hoş olmayan, kaba, çıplak, insafsız, ve fakat en ince şövenist ve pasifist yalanlar denizi içinde tek **gerçeklik** olduğu görüldü. Bu yalanlar şimdi yıkılıyorlar. Brest barışının ne olduğu ortaya çıktı. Ve Brest barışına göre çok daha kötü bir barış olan Versaille barışının anlam ve sonuçları her geçen gün daha acımasız bir şekilde ortaya çıkıyor. Ve, dünkü savaşın ve yaklaşmakta olan savaşın nedenleri üzerine kafa yoran milyonlarca ve onmilyonlarca insanın önünde daha açık, daha belirgin, daha su götürmez bir şekilde şu acı gerçek ortaya çıkıyor: Emperyalist savaştan ve bunu kaçınılmaz bir şekilde yaratan emperyalist barıştan (eski yazım halâ kullanılıyor olsaydı, "mir" sözcüğünü, her iki anlamını da vermek için iki şekilde yazardım) (*), bu cehennemden, **bolşevik mücadele olmaksızın, bolşevik devrim olmaksızın** kurtulunamaz.

Bırakın burjuvalar ve pasifistler, generaller ve küçük burjuvalar, kapitalistler ve filistenler, tüm imanı tam hıristiyanlar ve II. ve ikibuçukuncu Enternasyonalin bütün şövalyeleri bu devrime kızgınlıklarını kussunlar. Onlar, yüzlerce ve binlerce yıldır ilk kez kölelerin, köle sahipleri arasındaki savaşa, "Köle sahiplerinin ganimetleri paylaşmak için sürdürdükleri bu savaşı, tüm ulusların kölelerinin, tüm ulusların köle sahiplerine karşı savaşına dönüştürelim!" sloganıyla açık bir şekilde cevap vermesini, bu tarihsel gerçeği hiç bir kızgınlık, iftira ve yalan seliyle değiştiremeyeceklerdir.

Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez bu slogan, anlamsız ve zavallı bir slogan olmaktan çıkıp, açık ve kesin bir siyasal program halini aldı, proletaryanın önderliğinde, ezilen milyonlarca insanın etkili bir mücadelesine, proletaryanın ilk zaferine, savaşların yokedilmesi yolundaki ilk zafere, sermaye kölelerinin zararına, ücretli işçilerin zararına, köylülerin zararına, emekçilerin zararına hani şu barış imzalayıp savaş yapan çeşitli ülkelerin burjuvazisinin ittifakı üzerinde bütün ülkelerin işçilerinin ittifakının ilk zaferine dönüştü.

(*) Rusça'da "mir" sözcüğünün iki anlamı ("dünya" ve "barış") ve eski yazımda iki farklı yazılış biçimi vardı. —Editör (İngilizce baskı)

Bu ilk zafer, **nihai zafer değil henüz**; Ekim Devrimimiz bu zaferi emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde, ve kendi payımıza büyük başarısızlıklar ve hatalarla gerçekleştirdi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hatalar yapılmaksızın, tek başına geri bir halk, dünyanın en güçlü ve ileri ülkelerinin emperyalist savaşlarının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı kabul etmekten korkmuyoruz ve biz bunları, bu hataları düzeltmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Fakat olgu şudur ki: yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez köle sahipleri arasındaki savaşa, kölelerin bütün köle sahiplerine **karşı** bir devrimle "cevap vermek" için verilen söz **tamı tamına yerine getirildi** — ve tüm güçlüklere rağmen yerine getirilecek.

Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan, buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır.

"Anavatanı koruyoruz" diye ikiyüzlülüğe devam edin bütün ülkelerin kapitalist efendileri — Japon anavatanını Amerikan'ınkine, Amerikan'ınkini Japon'unkine karşı, Fransız'ınkini İngiliz'inkine karşı vs. vs.! İkinci ve ikibuçukuncu Enternasyonalin şövalye efendileri, bütün dünyanın pasifist ve küçük burjuvaları ve filistenleri ile birlikte, yeni "Basel Manifestoları" ile (1912 Basel Manifestosu örneğini izleyerek) emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundan "sıyrılmaya" devam edin! **İlk bolşevik devrim dünyadaki ilk yüz milyon insanı** emperyalist savaştan, emperyalist dünyanın elinden kurtardı. Bundan sonraki devrimler bütün insanlığı bu savaşlardan ve bu dünyanın elinden çekip kurtaracaktır.

Son görevimiz, aynı zamanda en önemli, en güç ve en az tamamlanmış olan görevimiz, yıkılmış feodal ve yarı-yıkılmış kapitalist yapının yerine yeni sosyalist yapı için ekonominin inşası, ekonomik temelin kurulmasıdır. En çok başarısızlık ve hata ile bu en önemli ve güç görevde karşılaştık. Sanki, dünya çapında böylesine yeni bir işe başarısızlıklar ve hatalar olmaksızın başlanabilirmiş gibi! Ama biz bu işe başladık. Bu işi devam ettireceğiz. Şimdilerde "Yeni Ekonomik Politika"yla bir sürü hatayı düzeltmekle meşgulüz, bir küçük köylüler ülkesinde bu hatalara düşmeden sosyalist yapının inşasına nasıl devam edileceğini öğreniyoruz.

Karşılaştığımız güçlükler ölçülemeyecek derecede büyük. Ama biz ölçülemeyecek derecede büyük güçlüklerle mücadeleye alışığız. Düşmanlarımız bize boş yere "kaya gibi sağlam adamlar", "kemik gibi sert bir politika"nın savunucuları demiyorlar. Fakat devrimde gerekli olan bir başka sanatı da, hiç değilse belirli bir ölçüye kadar olsun öğrendik: esneklik, taktiğimizi hızla ve aniden değiştirebilmek, değişen nesnel koşulları gözönünde bulundurmak, eğer daha önceden tuttuğumuz yolun içinde bulunduğumuz zaman dilimi içinde amaca uygun olmadığı, imkansız olduğu ortaya çıkmışsa, hedefimize varacak değişik bir yol seçmek.

Coşkunluk dalgasına kapılmış olan, halkın önce genel politik, sonra da askeri coşkunluğunu uyandırmış olan bizler, bu coşkunluk dalgası sayesinde, genel politik ve askeri sorunlarkadar büyük olan iktisadi sorunları da çözebileceğimizi sandık. Bir küçük köylüler ülkesinde, proletarya devletinin dolaysız

emirleriyle, devlet üretimini ve ürünlerin devlet eliyle dağıtımını komünistçe düzenleyebileceğimizi hesaplıyorduk —ya da daha doğrusu, yeterli şekilde hesaplamadan, varsayıyorduk. Hayat hatalarımızı bize gösterdi. Birtakım geçiş aşamalarıge rekiyordu: komünizme geçişi **hazırlamak için**, yıllar sürecek bir çalışma ile hazırlamak için, devlet kapitalizmi ve sosya lizm. Sadece duyulan coşkunluk temelinde değil, fakat büyük devrimin yarattığı coşkunluğun yardımı ile, kişisel çıkarı, kişisel atılımı ve iş ilkelerine dayalı bir iktisadı kullana rak, bir küçük köylüler ülkesinde devlet kapitalizminden sos yalizme geçmek için önce sağlam taşlar koyma işine girişmeli yiz; aksi taktirde komünizme varamayız, aksi taktirde milyon larca ve onmilyonlarca insanı komünizme götüremeyiz. İşte ha yat bize bunu öğretti. İşte devrimin nesnel gelişme doğrultu su bize bunu öğretti.

Ve üç-dört yıl içinde (eğer gerekiyorsa) keskin dönüşler yap mayı biraz olsun öğrenmiş olan bizler gayretle, dikkatle, sa bırla (fakat hala yeterince gayretli, dikkatli ve sabırlı ol mamakla birlikte) yeni dönüş olan "Yeni Ekonomik Politika"yı öğrenmeye başladık. Proleter devlet dikkatli, titiz ve bilgi li bir "işadamı", çalışkan bir **toptancı tüccar** olmalıdır, yok sa bu devlet bu küçük köylüler ülkesini iktisadi bakımdan a yakta tutamaz. Şimdiki durumda (halâ) kapitalist blokla yan yana yaşadığımız bugünkü koşullar içinde sosyalizme geçebil mek için başka hiçbir yol yoktur. Bu toptancı tüccar, göğün yere uzak olduğu kadar komünizme uzak bir iktisadi tip gibi görülebilir. Fakat işte bu, canlı yaşamın içindeki; köylünün küçük işletmesinden devlet kapitalizmi yoluyla sosyalizme gö türecek çelişkilerden biridir. Kişisel çıkar üretimi arttı rır; ve bizim herşeyden önce, ne pahasına olursa olsun elde etmemiz gereken şey üretimi arttırmaktır. Toptancı ticaret, milyonlarca küçük köylüyü, onlara çıkar sağladığı için iktisaden birleştiriyor, birbirine bağlıyor ve bir sonraki adıma, bizzat üretimde birlik ve beraberliğin çeşitli biçimlerine gö türüyor. Ekonomik politikamızdaki gerekli değişikliklere baş ladık bile. Bu konuda, pek büyük olmamakla beraber, kısmi de olsa kuşkusuz bazı başarılarımızı gösterebiliriz. Bu konuda yeni bir "bilim"in hazırlık sınıfını bitiriyoruz artık. Sebat lı bir şekilde usanmadan çalışırsak, her adımımızı pratikte ki deneyimlerimizle sınarsak, başlamışı tekrar tekrar değiş tirmekten, hatalarımızı düzeltmekten korkmazsak ve bunun an lamını derinlemesine tahlil edersek, bir üst sınıfa da geçe biliriz. Dünya iktisadiyatı ve politikası bu işi istediğimiz den daha can sıkıcı ve güç bir duruma sokmasına rağmen, bütün bu "öğrenimi" yapacağız. Ne pahasına olursa olsun, geçiş dö nemi acıları, ızdırap, açlık ve yıkıntı ne denli büyük olur sa olsun, cesaretimizi kırdırmayacağız ve eserimizi zaferle sonuçlandıracağız.II

14.X.1921

Pravda Nr. 234, 18 Ekim 1921
İmza: N. Lenin
Eserler, cilt 33, s.31-39 (Almanca)

(İngilizce ve Almanca baskıları karşılaştırılarak Türkçeye çevrilmiştir.)

Faşist Türk devletinin Başbakanı Turgut Özal 'Kürtler de Türkiye'nin Efendisidir' demiş

HİÇBİR DEMAGOJİ VE ÇARPITMA KÜRT ULUSU VE AZINLIK MİLLİYETLER ÜZERİNDEKİ ULUSAL BASKIYI VE BU BASKININ BOYUTLARINI GİZLEYEMEZ!

Turgut Özal, Yunanistan'da çıkan Elefteros gazetesinin sorduğu, "Uluslararası basında çıkan ve Hükümetinizin uyguladığı söylenen baskılar dışında Kürt azınlığa bazı insan hakları tanımanız olasılığı var mı?" sorusuna şu cevabı vermiş:

Yunan Elefteros Gazetesi'nin sorularını cevapladı:

Özal: "Kürtler de Türkiye'nin efendisidir"

" Bu durumu biz Osmanlı İmparatorluğu'ndan miras aldık. Nesiller boyunca hiçbir zaman Türk-Kürt ayırımı yapılmadı. Bugün de Türkiye'de hiçbir ayırım yapılmamaktadır. Ben güneyden geliyorum. Bakanlar Kurulu'nun yarısı da Anadoluludur. Bunlara "Kürt" mü diyeceğiz? Hayır. Ancak Marksistler, onların konuştuğu lehçeyi bahane ederek otonomi yönünde onları kışkırtıyorlar. Ancak bunu yapanlar çok küçük bir azınlıktır. Sorun yaratanlar Türk halkının çoğunluğu tarafından destek görmemektedir. Kürtler, Türkiye'de azınlık değildir. Tüm Türk halkı gibi Kürtler de Türkiye'nin efendisidir." (Hürriyet, 16.9.1986)

Faşist Türk devletinin başbakanının bu cevabında birinci yalanı, nesiller boyunca hiçbir zaman Türk-Kürt ayırımı yapılmadığı, bugün de Türkiye'de böyle bir ayrımın yapılmadığıdır.

Bu yalana kendileri bile inanıyorlar mı? Türkiye'de Kürtçe konuşmanın-yazmanın yasak olduğunu bilmeyen halâ var mı? Varsa, onlara biz sadece şu kadarını hatırlatalım: 1970'li yıllarda, CHP'nin AP den istifa eden bağımsızlarla kurduğu hükümetin bakanlarından Ş. Elçi, — ki bu zat da bizzat AP'den istifa eden milletvekillerinden biridir— 12 Eylül 1980 sonrası "Kürtçülük yapmak"tan hapis cezasına çarptırılmıştır. Gerekçe olarak, bakanlığı döneminde Bakanlığında Kürtçe konuşulmuş olması ve bu bakanın buna gözyummaması gösterilmiştir. Yine aynı şekilde daha bazı Kürt kökenli milletvekilleri de Kürtçülük propagandası ile hapis cezasına çarptırılmışlardır. Bunların da gerekçesi üç aşağı beş yukarı aynıdır.

Türkler ve Kürtler arasında hiçbir ayrım yapılmıyormuş ve bu nesiller boyudur böyleymiş! Daha hala bilmeyen var mı Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının Türk hakim sınıfları tarafından gaspedildiğini?

Türk-Kürt diye hiçbir ayırım yapılmıyormuş! Türkiye Cumhuriyeti tarihinde Türk hakim sınıflarının Kürtlere yaptığı katliamları bilmeyen hala var mı? Şeyh Sait taraftarlarının, Dersimlilerin, Ağrılıların, Zilanlıların vb. vb. katledilmelerini hala bilmeyen var mı?

Hiçbir ayırım yapılmıyormuş! Hala bilmeyen var mı 12 Mart ve 12 Eylül dönemin de Kürt yurtseverleri olmalarından dolayı da onbinlerce Kürt aydını, işçisi ve köylüsünün zindanlara atıldığını, işkencelerden geçirildiğini, onlarcasının idam edildiğini, onlarcasının dağlarda hain pusularda katledildiğini, ve hala da katliamların sürdüğünü?

Hala bilmeyen kaldı mı, Kürt ulusal hareketini bastırmak için özel birliklerin oluşturulduğunu, Kürdistan'da her gün operasyonların sürdürüldüğünü, bu operasyonlarda özellikle Kürt yurtseveri köylülere akla gelmedik işkencelerin, zorbalıkların yapıldığını; hatta bırakalım Kürt yurtseveri olmayı, faşist Türk devleti ve onun kurumlarıyla işbirliği yapmayı reddeden bütün Kürtlerin maruz kaldığı zorbalıkları?

Hala bilmeyen kaldı mı, Kürt köylerinin bombalandığını, köylerin zorla boşaltılıp, köylülerin zorla göçe gönderildiğini?

Hala bilmeyen kaldı mı Kürt yurtseverlerinin işkenceyle katledilip, "kaçarken vuruldu" diye karakol bahçelerine gömüldüğünü; bunun arkasını araştıran akrabaların da işkenceden geçirildiğini ve bu yüzden zorla köylerin boşaltıldığını? Köylülerin göçettirildiğini? Bizzat İçişleri Bakanı Yıldırım Aktürk'ün bile bunu kabul etmek zorunda kaldığını?

Hala bilmeyen kaldı mı, Kürdistan'da çalışma yürüten devrimci teşkilatlar ve Kürt ulusal mücadelesini verenler hakkında akla-hayale gelmedik iftiraların atıldığını, bunların kız kaçırıp, zorla kızların ırzına geçip hamile bıraktıktan sonra serbest bıraktıkları, çocuk kaçırdıkları vb. yaptıkları iftiraların günlerce boyalı basında manşet olduklarını?

XX. yüzyılın milli temeldeki ilk "sonal çözüm" denemesinde Ermeni milletine karşı kitle katliamları düzenlendiğini, bu kitle katliamlarında Türk-Osmanlı devletinin, yöredeki milliyetleri birbirine karşı kullanma siyasetinin sonucu olarak Kürtlerin de kullanıldığını bilmeyen var mı?

Şimdi, Ermeni katliamının sorumluları olan Türk faşist hakim sınıflarının bugünkü temsilcileri broşürlerle, Kürt ulusal hareketinin bazı önderlerinin "Kürt bile değil, Ermeni" olduğu yaygaralarıyla, hem Ermeni düşmanlığını körüklemeye, ve hem de geri Kürt kitleleri içinde var olan ve Türk hakim sınıflarının marifeti olan Ermeni düşmanlığından yararlanıp, onu körükleyerek, Kürt ulusal hareketinin bir bölüm önderlerini kitleden tecrit etmeye çalışıyorlar.

Ermeni ulusundan olmak, hakim sınıfların elinde, ve onların nezdinde, bir küfürdür. Ama devrimciler için Ermeni ulusundan olmak bir küfür değildir. Bir ulusal hareketin önderleri içinde, ezilen bir diğer ulustan gelenler var ise, bu o ulusal hareket için onur kaynağı olur ancak!

Daha düne kadar harıl harıl Türkiye'de Kürt olmadığını, Kürt denilenlerin de Türk olduklarını, onların "dağlı Türkler" olduğunu sözümona çok bilimsel teorilerle açıklamaya çalışıyorlardı. Mesela Kürtlerin bulunduğu bölgelerin çok karlı olduğu, bundan dolayı kar üzerinde yürürken gart-gurt diye seslerin çıktığını, Kürt kelimesinin kökeninin bu olduğunu, bu yüzden bu bölgede yaşayanların Kürt olarak adlandırıldıklarını; yoksa Kürtlerin ayrı bir millet olmasının sözkonusu olmadığını; onların "dağlı Türkler" olduğunun propagandası hem ulusal, hem de uluslararası planda Türk hakim sınıfları ve bu sınıfların çok bilimsel(!) bilimadamları tarafından yapılıyordu.

12 Mart döneminde mahkemelerde hiç Türkçe bilmeyen Kürtlere tercümanlar aracılığı ile Türk oldukları söyleniyor, ve bunlar bizzat mahkeme tutanaklarına da geçiyordu.

Daha düne kadar, ben Kürdüm diyenlerin ve Kürtçe konuşanların hapis cezasına çarptırıldığı bir ülkenin başbakanının, birdenbire Kürtlerin varlığını kabul eder görünmesinin sebebi nedir? Kürtlerin varlığını kabul eder görünen sadece Başbakan Turgut Özal değil. Aynı şekilde, son dönemlerde bir dizi boyalı basın yazarı da aynı şeyi yapmaya başladı. Türk hakim sınıflarının yetkili sözcülerini ve boyalı basınını buna iten neden, birtek şeyi göstermektedir: Kürt ulusunun ulusal uyanışının boyutlarını.

Turgut Özal, birinci yalanını ispatlamak için, Bakanlar Kurulunun yarısının Anadolulu olduğunu —Bu "Anadolulu" sözcüğü, Turgut Özal'ın lügatinde Kürt olmakla eşanlamlıdır— belirtiyor. Ve "Bunlara da mı "Kürt" diyeceğiz?" diye soruyor ve kendisi cevaplıyor, "Hayır" diye. Bakanlar Kurulunda kaç Kürt kökenli olduğunu bilmiyoruz ama, bizzat Kürt kökenli bakanların, milletvekillerinin ve devletin çeşitli üst düzey yöneticilerinin varolduğunu biliyoruz. Bunlar faşist Türk devleti ile içiçe girmiş karşı-devrimcilerdir. Bunlar köken olarak Kürt olsa da, artık Türk devletinin bir uzantısı haline gelmişlerdir.

Başbakan Turgut Özal'ın kabinesinde Kürt kökenli bakanların olması, Kürtlerle Türklerin eşit olduğu, aralarında hiç bir ayırımın olmadığı anlamına gelmez, ve gelmemelidir. Neden gelmemelidir'i yukarıda örneklerle ortaya koyduk.

İkinci yalan: Marksistler onların —Siz Kürtlerin okuyun— konuştuğu lehçeyi kullanarak, bahane ederek otonomi yönünde kışkırtıyorlarmış! Burada, dilbilimcisi olmadığımız halde, Türkçe ile Kürtçe birbirlerinin lehçesi değildir. Tamamen değişik dillerdir. Bunu anlamak için dil bilimcisi olmaya gerek yoktur.

İkinci yalanın içinde bulunan üçüncü yalana gelince: Marksistlerin otonomi yönünde kışkırtmaları sorununa: Burada Özal açısından, kendisine "sol"um diyen herkes Marksisttir.

Kürdistan'da çalışma yürüten sadece Marksistler değildir. Ayrıca, Kürt sorununa tavır takınan da sadece Marksistler değildir.

Kürt sorununa tavır takınan Marksistler, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını sonuna kadar savunuyorlar. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunmak ile otonomi bir ve aynı şeyler değildir.

Ama bugün Kürt ulusunun ulusal mücadelesini veren örgütler vardır. Ve bu örgütlerden mesela günümüzde öne çıkan PKK otonomi için de mücadele etmemektedir; onların mücadelesi otonomi değildir. Onların mücadelesi, bağımsız-birleşik bir Kürdistan mücadelesidir.

Hakim sınıfların hakimiyetlerini sürdürmek için tek siyasetleri, bilindiği gibi, salt çıplak şiddet değildir. Bunun yanında, demagoji, ve yapılacak başka bir şey kalmadı mı, devrimi engellemek için reform ve reformcuklar SİYASETİ DE HAKİMİYETİ sürdürmenin araçları olarak kullanılır.

Kısaca "şeker ve kırbaç" olarak adlandırılan bu iki yöntem, kâh biri, kâh diğeri ortama göre öne çıkarak, birlikte kullanılır.

Bu bağıntıda, Türk hakim sınıfları Kürt ulusal hareketinin daha da gelişmesi ve daha üst boyutlara ulaşması halinde, ve bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulmasını engellemek, ve Kuzey Kürdistan'ın yine Türk devleti sınırları içinde tutulmasını sağlamak için otonomiyi gündeme getireceklerinin işareti vardır, Turgut Özal'ın bu sözlerinin içinde. Ve zaten düne kadar "Kürdüm" diyenlerin, Kürtçe konuşanların, okuyup-yazanların hapishanelere doldurulduğu, işkencelere çekildiği ve hala da çekilmeye devam edildiği Türkiye'de, T.C.'nin Başbakanı Turgut Özal'ın Kürtlerin varlığını kabul eder görünmesini anlamamanın anlaşılması olanaksızdır.

Kürt ulusal hareketinin gelişmesine bağlı olarak, Türk hakim sınıflarının Kürt sorunu konusundaki politikalarının nasıl gelişeceğini hep birlikte göreceğiz.

Ancak şimdiden şunu söylemek gerekir: Turgut Özal'ın ve son dönemlerde boyalı basının Kürtlerin varlığını kabul eder görünmesi yeni bir siyaset değişikliğinin göstergesidir.

Bize bu bir kez daha göstermelidir ki Kürtlerin varlığının kabulü ya da reddi —hele de günümüz koşullarında— kişinin Türk milliyetçiliğine karşı olduğunu beraberinde getirmiyor. Burjuvazinin bütün kesimleri, çeşitli dönemlerde çeşitli ulusların varlığını kabul edebilirler. Ama onların kabul edemiyeceği birtek şey vardır: Devletin parçalanması, diğer ulusların bağımsızlığına kavuşması. Onlar açısından, devletin bütünlüğüne yönelmediği müddetçe, ulusal hareketler de hoşgörüyle karşılanabilir! Bu geçmişte pratik tarafından bütünüyle doğrulanmıştır.

"Sorun yaratanlar Türk halkının çoğunluğu tarafından desteklenmiyor"muş. Bu doğrudur. Zaten Türk ulusundan proletarya ve emekçiler Kürt ulusal hareketi karşısındaki görevlerini tarihin hiçbir döneminde layıkıyla yerine getirmediler. Türk ulusundan proletarya ve emekçiler, sürekli olarak Türk milliyetçiliğinin etkisi altında kaldı. Mesela Kıbrıs işgalinde sendikalı işçiler bir günlük ücretlerini faşist Türk ordusuna bağışladılar.

Proletarya ve emekçilerin bu durumda olmasının nedeni, komünistlerin işçi sınıfı ve emekçiler içinde çalışmasının çok zayıf olmasının ve kendisine devrimci, sosyalist vb. sıfatlar takanların çok önemli bir bölümünün bizzat kendilerinin Türk milliyetçisi olması ve işçi sınıfı ve emekçiler içinde bunların etkin olması nedeniyledir. Bu durum komünistler tarafından yıkılmadığı müddetçe de Türk ulusundan proletarya ve emekçiler Türk milliyetçiliğinin etkisinden kurtulamayacaklardır. Kurtulamadıkları müddetçe de halklar arasındaki kardeşlik sözde kalacaktır.

Dördüncü yalan: Kürtler Türkiye'de azınlık değilmiş, Türk halkı gibi Türkiye'nin efendisi imiş! Kürt ulusunun elinden devlet kurma hakkı Türk hakim sınıfları tarafından zorla gaspedilmiştir. Bırakalım devlet kurma hakkını, kendi anadillerini konuşmaları, yazıp-okumaları bile yasaklanmıştır. T.C. tarihi boyunca asimile edilmek için her türlü çareye başvurulmuştur. Ama başvurdukları bütün yöntemler, Kürt ulusunun ulusal uyanışını engelleyemedi. Ve bugün daha üst boyutlara çıktı. Kürt ulusal hareketi bayrağına doğrudan Bağımsız Birleşik Kürdistan şiarını yazdı. Ve geçmişteki ulusal hareketlerden daha bilinçli olduğunu gösterdi. Kürt ulusal hareketi, Kürt ulusunun önemli bir kesiminin desteğini de sağlamaktadır. Bu destek sayesindedir ki, Türk hakim sınıflarının bütün çabalarına, katliamlarına, zorbalıklarına rağmen, ulusal hareket gün geçtikçe, bastırılmak, yokedilmek bir yana, gelişme emareleri göstermektedir.

Türk hakim sınıfları bile, önceleri yokettik, bugün-yarın yokedeceğiz, nerede olduklarını biliyoruz vb. gibi yoğun bir şekilde propaganda yapmalarına rağmen, bugün geldikleri yerde acz içinde olduklarını kendileri de kabul etmek zorunda kalıyorlar.

Hiçbir güç ve demagoji, Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve mücadelesini engelleyemez!

Mehmet

NOT:

Bu makalede sadece Özal'ın bir demagojik sözü üzerinde durduğumuz için, Kürt ulusu ile ilgili tartıştık. Diğer milliyetler üzerinde durmamamızın nedeni, onların üzerinde ulusal baskı olmadığından değildir.

11 EYLÜL VE 12 EYLÜL'ÜN YILDÖNÜMÜNDE YURTDIŞINDA YAPILAN EYLEMLER ÜZERİNE

Batı Almanya: Frankfurt

Askeri faşist cuntanın işbaşına gelişi - nin 6. yıldönümü Batı Almanya'da merkezi olarak yapılan iki ayrı yürüyüşle protes to edildi. Yapılan bu iki yürüyüşün özel liği, bizim geçmiş yıllarda da savunduğu muz, devrimci grupların yapacağı güçlü ey lem -ki bu geçen yıllara göre daha güçlü idi; diğerinin ise "tüm Türkiye solunu" biraraya getirmeye çalışan ve içinde bi- zim karşı-devrimci olarak değerlendirdi- ğimiz grupların da yer aldığı, Devrim i- le Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgisi ni ortadan kaldıran bir eylem olmasıydı. Bu yıl Batı Almanya'da iki eylemin olma- sındaki gelişmeleri kısaca şöyle aktara- biliriz:

Birinci eylem: Biz BP olarak geçen yıl larda yaptığımız gibi, bu yıl da devrim- ci bir platform temelinde, devrimci, de- mokrat olarak değerlendirdiğimiz grup ve çevreleri çağırdık; ancak bizim bu çağrı mıza Kawa dışında hiçbir Türkiyeli grup cevap vermedi.

Kawa bizim devrimcilerle yapacağımız bir eylemi bölgesel olarak destekleyece- ğini, ve kendisinin merkezi toplantı ve gece yapacağını bildirdi. Bunun dışında, bu yıl GUAfS, genel kurulunda karar ala- rak, bizim eylemimizi merkezi olarak des teklediklerini bildirmeleri ve eylemimi- ze katılmaları, enternasyonal destek ola rak atılmış ileri bir adım olarak bizle- ri sevindirdi.

Ayrıca bizim yürüyüşümüze eski Peykar taraftarları ve az sayıda da olsa Alman arkadaşların katılması sevindirici oldu. Bu atılan adımın önümüzdeki eylemlerde da ha da fazla çaba sarfederek enternasyo - nal desteğin güçlendirilmesi gerekir.

Bizim yaptığımız çağrıya, üstte belirt tiğimiz gibi, (Kawa hariç) hiçbir Türki- yeli devrimci grup cevap vermezken, bizim çağrımızdan sonra Av-Dev-Genç ve Dev-İş- çi şu çağrıyı yaptılar:

"Arkadaşlar,

Bildiğiniz gibi 12 Eylül faşist dar- besinin üzerinden 6 yıl geçti. Bu yılın 12 Eylülünde darbenin 7. yılına girile - cek.

Darbeden sonraki tüm 12 Eylül yıldö - nümlerinde sol gruplarca birlikte protes to eylemleri örgütlendi. Bu yılki 12 Ey- lül protesto faaliyetlerinin de tüm sol gruplarca birlikte örgütlenmesi gerekti- ğine inanıyoruz.

Önümüzdeki 12 Eylül protestolarının po litik hedefi ve bu hedefe uygun faaliyet lerin nasıl hayata geçirileceğine ilişkin tartışmak, ortak eylemlilik imkanlarını görüşmek üzere 4 Ağustos Pazartesi günü aşağıdaki yerde toplantı yapılacak- tır.

Katılmanızı bekler, çalışmalarınızda başarılar dileriz."

Bu yapılan çağrı bize de ulaştı. Çağı rıdan görülebileceği gibi, Devrimle Karşı-Devrim arasında hiçbir ayrım çizgisi çekilmeden, PKK hariç "tüm Türkiye solu- na" yapılan bir çağrıydı.

Çağrıya biz de katıldık ve bizim karşı-devrimci örgütlerle eylembirliği diye bir sorunumuz olmadığını, devrimci bir platform temelinde devrimci gruplarla ey lem yapmak istediğimizi belirttik. HK ve Sol-Birlik bu yıl merkezi değil, bölge - sel eylem yapacaklarını belirttiler. Tar tışmalar içinde Komkar ve bir dizi reviz yonist grup, "Türkiye solu birleştirile- miyor" gerekçesiyle bu eylembirliği top- lantılarından ayrıldılar. En son olarak geriye BP, Partizan, Dev-İşçi ve Av-Dev- Genç kaldı. Son iki grup da "Türkiye so- lunda birlik sağlanamıyor" diye eylembir liği görüşmelerini kestiler ve en sonun- da Duisburg'da karşı-devrimci revizyo - nistlerle birlikte olmayı tercih ettikle ri ortaya çıktı.

Eylembirliği görüşmeleri sürerken, Par tizan 9 taraftarlarının katledilmesi üze rine, bu toplantıda ayrımsız, karşı-dev- rimciler de dahil olmak üzere, sözlü çağ rı yaptı. Ancak bu çağrıya katılanlarla bir eylem mümkün olmadı. Partizan'ın ya- rı-gönüllülüğüne —bunu bizim çağrımıza cevap vermemesi, eylembirliklerindeki tu tarsız tavırları ve 9 taraftarlarının kat ledilmesi üzerine yaptıkları çağrıdan vs. çıkarak rahatlıkla söyleyebiliriz— rağ- men, salt devrimci grup ve çevrelerin ka tıldığı bir eylemin —ve geçen yıllara gö re güçlü bir eylemin— gerçekleşmesi, bi- zi sevindirmiştir. Partizan'ın geçen yıl larda olduğu gibi güya "ortayolcu akımla rı karşı-devrimci revizyonistlere itme- me, onları revizyonistlerden kurtarma ve cuntaya karşı güçlü bir alternatif oluş- turma için "şeytanla işbirliği" yapma us ta taktikleri(!) bu yıl tutmadı. Bu tak- tik tutmadığı için, yarı-gönüllü bir şe- kilde de olsa, olumlu bir eylem yapıldı.

GUAfS'lı yoldaşların genel kurulların da karar alarak eylemimizi merkezi ola - rak desteklemeleri, 12 Eylül'den bu yana ilk kez olmuştur. (Bu, önceki yıllarda bi rey olarak tek tek katılan GUAfS'lı yoldaşların olmadığı anlamına gelmemeli.) Bu tavrı takınmalarının önemli nedenlerin - den biri, bu yoldaşlarla belli bölgelerde bölgesel olarak birlikte yaptığımız ortak tartışmalardır. Bu tartışmalar önü - müzdeki dönem daha düzenli olarak, onların ve bizim bulunduğumuz bölgelerde yapılmalı ve hatta merkezi olarak —en önemlisi budur— bu tartışmalar planlanmalıdır.

Bu yıl yürüyüşün bir bütün olarak can sız geçtiğini belirtmenin dışında; BP taraftarları olarak saat 9.00'da toplanmamız gerekirken, oldukça geç gelmemiz, dolayısıyla alınan görevlerin ve getirilecek yayın, cihaz, pankart gibi malzemelerin geç gelmesi hataları, alınan bu görevlerin aksaması, eylemimizin başarısını önemli ölçüde etkilemiştir. Bu hatalar bir çok kez tespit edilmesine rağmen tekrarlanmaktadır. Bu hataların üzerine devrimci tavra yakışır bir şekilde gidilmeli, tekrarlanmaması için ciddiye alınmalıdır. Bu tavır eylemimizin başarısını önemli ölçüde etkilemiştir.

Saat 9.00'dan sonra Baseler Platz'da yavaş yavaş toplanıldıktan sonra, yürüyüş 11.00'e doğru başladı. Yürüyüş, en önde Partizan bloku, GUAfS, peşinden biz, İleri, vs. şeklinde dizilerek başladı. Yürüyüşe katılım Partizan 700-750 civarında, BP 250 civarında, İleri, Halkın Yolu, GUAfS, İranlılar 100; toplam 1100 civarında bir katılım oldu.

Yürüyüş rotası oldukça iyi seçilmişti. Rota birçok yerde yüzlerce Türkiyeli ve diğer milliyetten toplulukların olduğu kavşaklardan geçti. Yürüyüş boyunca konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Sloganlara katılım oldukça cansızdı. Yürüyüş bir miting ile son buldu. Miting konuşmaları Atif, BP, Partizan, GUAfS vs. şeklinde oldu. Bizim konuşmamızda, Partizan'ın geçmiş yıllarda karşı-devrimciler ile yaptığı eylembirlikleri eleştirildi. Partizan bu eleştirimize, kendilerini her kesin tanıdığı vb. şeklinde çok ilkelice vaplar verdi.

Konuşmalar bittikten sonra, Partizanlı arkadaşlar devrim andı içtiklerinde, biz saygılı bir şekilde dinledik. Ant bittikten sonra, mitingi bitirdiklerini ilan ettiler. Biz BP taraftarları da ardından işçi sınıfının Enternasyonal marşını söyleyip dağılmak istedik, ancak biz marşı söylerken Partizancılar arabadan çeşitli türküler, marşlar çalarak ne Enternasyonal'e ne de marşı söyleyen kitleye saygı gösterip beş dakika dinleme tahammülü gösteremediler. Bu olumsuzluklara rağmen yürüyüş bir bütün olarak olumlu bir yürüyüştü.

— Bolşevizm Yenecektir!

Fransa: Paris

Fransa/Paris'te 12 Eylül üzerine yapılan yürüyüşle ilgili, yürüyüş öncesi bir dizi eylembirliği toplantıları yapılmıştır. Bu eylembirliği toplantıları ile ilgili Paris Bolşevik Partizan taraftarları aşağıdaki bildiriyi çıkarmışlardır:

FRANSA'DA (PARİS'TE) 12 EYLÜL VESİLESİYLE YAPILAN EYLEMBİRLİĞİ TOPLANTILARI HAKKINDA DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇIKLAMA!

İşçiler, Emekçiler, Devrimciler!

Bizler, Paris BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları olarak, askeri faşist cuntanın yönetime bütünüyle el koymasının 6. yılında, bir protesto eylemi (yürüyüş) yapılması için; halk safında gördüğümüz örgütlere bir ÇAĞRI mektubu gönderdik. Bizim çağrı yaptığımız örgütlerin hiç biri, çağrımıza karşı devrimci sorumluluk duyup tavır takınmadılar.

Bizim çağrımızdan ortalama 1,5 hafta sonra, Partizan'ın FTİF adına aynı vesileyle yapmış oldukları bir çağrı elimize geçti. FTİF temsilcisinin vermiş olduğu bilgiye göre, aynı çağrıyı diğer halk safındaki örgütlere de göndermişler...

FTİF'in çağrısı üzerine, 12 Ağustos'ta ilk eylembirliği toplantısı yapıldı. İlk eylembirliği toplantısına toplam 7 örgüt katıldı. (İlk toplantıya katılan örgütler, BP, FTİF, HK, Mayıs, Kawa, İleri/KHK, ATT.) İlk eylembirliği toplantısında, bu sene 12 Eylül'de neler yapılmalıdır şeklinde öneriler üzerinde duruldu. Üzerinde durulan ve getirilen önerilerin bir bölümü henüz kendi içinde sistemli olmadığından dolayı (bunlar gece ve eylem haftası gibi), ilk toplantıda bir sonuç alınamadı. Tespit edilen ikinci toplantı ise, 14 Ağustos'ta yapıldı. İkinci toplantıya da yine toplam 7 örgüt katıldı. Tek farkla, birinci toplantıya katılan ATT temsilcisi (Yönelimciler olacak) ikinci toplantıya katılmadı. İkinci toplantıya katılan yeni örgüt Dev-İşçi oldu.

İlk toplantıda tespit edilen önerilerin bir bölümü, ikinci toplantıda reddedildi. (Bunlardan biri, getirilen gece önerisi, diğeri ise bizim tarafımızdan getirilen, 12 Eylül yürüyüşünden sonra, 12

Eylül yenilgisi, sonrası dönem ve görevlerimiz konulu toplantı önerisi idi.) Geri kalan öneriler, yürüyüş ve eylem haftası üzerine yürütülen tartışmalarda, yürüyüşün yapılması toplantıya katılan tüm örgütler tarafından kabul edildi. Eylem haftasının yapılması ise, ikinci toplantıda da kesinlik kazanmadı.

İkinci toplantıda, 12 Eylül yenilgisi, sonrası dönem ve görevlerimiz konulu toplantı önerisinin tutarsız gerekçelerle reddedilmesi, Mayıs adına katılan arkadaşın tepkisiyle (Mayıs'tan arkadaşın önerisi de 12 Eylül sonrası bir toplantının yapılması idi) karşılandı ve Mayıs'tan arkadaş toplantıyı yarıda terketti. İkinci toplantıda ayrıca bir ortak bildiri (platform benzeri) çıkarılması için öneriler geldi. Bu yönde gelen öneriler toplantıdakilerin çoğunluğu tarafından olumlu karşılanmadı, ve ortak bir bildirinin çıkarılmasının zor olacağı, onun yerine şu şu örgütler 12 Eylül'de askeri faşist cuntayı protesto eylemi yapıyorlar şeklinde bir açıklamanın yeterli olacağı ve bunun yapılması gerektiği vurgulandı.

24 Ağustos'ta yapılan üçüncü toplantıda (üçüncü toplantıya İleri/Devrimci Kanat da katılmıştı), açıklama yerine ortak bir bildiri metni gibi, taslaklarla toplantıya gelinmişti. Gelen taslak bildiriler üzerine yürütülen tartışmalarda, taslak bildirilerin birleştirilmesi (taslaklar, Partizan, HK, İleri/KHK tarafından hazırlanıp getirilmişti), bir takım düzeltmelerin yapılması ve derli toplu bir taslakla dördüncü toplantıya gelinmesi kararlaştırıldı.

Dördüncü toplantıya hazırlanılan taslaklar güya birleştirilmiş, birtakım "yeni düzeltmeler" yapılmış şekliyle "yeni" taslak getirilmişti. "Birleştirilmiş","düzeltilmiş" taslakta; "Kürt ulusal hareketinden", "Kürt ulusal hareketinin yüksel mesinden", "Kürt ulusu üzerindeki katliamdan" ve ABD, batılı emperyalistlerden, batılı emperyalistlerin cuntanın gelmesini... , sonrası cuntayı var gücüyle desteklemeleri vs.den söz ediliyordu.

Tarafımızdan, neden Rus sosyal-emperyalistlerinin faşist cuntayı sessiz onaylamaları, üstü kapalı da olsa cuntayı desteklemeleri, ayrıca 12 Eylül sonrası dönemde kendisine sığınan bir bölüm devrimciyi cunta mahkemelerine teslim etmelerinden; devamla Kürt ulusal hareketinden söz edilmekte, ama bugün Kürt ulusal hareketinin başını çekenlerden biri olarak PKK ve PKK'ya yapılan saldırılardan, taslakta neden tek laf edilmemektedir şeklindeki sorularımız, toplantıdakilerin bir bölümü tarafından "bozgunculuk" ve "art niyet" olarak gösterilmeyi çalışıldı. Yürütülen tartışmalarda Rus sosyal-emperyalistlerinin 12 Eylül faşist cuntasına karşı tavırlarının bildiride yeralmamasının bizim tarafımızdan veto olacağını söyledik.

Bizim bu noktadaki vetolu tavrımızdan sonra, tartışmalar bizim dışımızda sürdürüldü.

İlginç olan noktalardan biri de, yapılan birinci ve ikinci toplantıda, **doğru bir şekilde**, 11 Eylül Şili faşist cuntasının, 12 Eylül Türk faşist cuntasının protestosuyla birleştirilmesi şeklindeki proleter enternasyonalist görev hakkında taslak bildiride tek kelimenin edilmemesiydi.

Dördüncü toplantıda, tarafımızdan bu **görev** toplantıda bulunanlara hatırlatılmış, neden taslak bildiride bu "ufak unutkanlığın" olduğu soruldu. Toplantıda bulunan "komünist"lerimizden biri, "Kirve, bırak şimdi Şili'yi filan" diyerek ne kadar "proleter enternasyonalist" olduğunu göstermiş ve diğer "komünistlerimiz de" hatırlatmamızı sessiz bir şekilde geçiştirmişlerdir.

Böylelikle birinci ve ikinci toplantıda **haklı olarak** üzerinde durulan Şili faşist cuntasının protestosu ve bu noktada proleter enternasyonalizmi, dördüncü toplantıda arada "unutuluvermiş"ti.

Taslak üzerine devam eden uzlaşmalar süredururken, taslak bildiride geçen bir cümle üzerine, Dev-İşçi'den temsilci, o cümlenin (emperyalistler arası savaş hazırlıkları, rekabet vb. —elimizde taslağın bir nüshası olmadığından dolayı kelimesi kelimesine aynı olmayabilir) çıkarılması, eğer çıkarılmazsa bunun kendileri için "veto" olacağını belirtti. (Bu noktada Sezar'ın hakkı Sezar'a.) Bunun üzerine ilkesiz uzlaşmanın bozulmaması için, Dev-İşçi temsilcisine kendisinin "daha iyi" (Siz daha çirkin uzlaşma anlayın!) cümlenin veya formülasyonun önerilmesi istendi. Arada bu durum tam kurtarılmaya çalışılırken, bu sefer bir başka noktada, bir başkaları (HK) "veto" tehditleri (24 Ocak kararlarıyla ilgili yürütülen bir tartışma bağıntısında) savurdu. Bu durum da "güzel" kelime oyunlarıyla kurtarılmaya çalışılırken, "şanssızlık" bu sefer de kuşa çevrilen bildirinin "güçlendirilmesi" sorunu gündeme geldi. Ha gayret, kuşa çevrilen bildiri biraz "güçlendirmeye" çalışılırken ve bu arada tartışma biraz anlayış noktalarına kayarken, yeniden "ilkelilerimiz" "veto"larla birbirlerini tehdit etmiş ve durum tam bir komediye kadar varmıştı. "Ha gayret arkadaşlar, işin sonuna geldik, bu sa

atten sonra da böyle olmaz, biraz feda - kâr davranalım" gibi "babacan" tavırlar durumu kurtaramamış ve "ilkelilerimiz"ma salardan ilkesiz bir şekilde kalkmaya baş ladılar. Böylelikle komedi son buldu.

Lenin böyleleri hakkında şöyle diyordu:

" Bir oportünist her formüle kolayca imzasını atar, ve onu aynı kolaylıkla terkeder, çünkü oportünizm demek, kesin ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir." (Ne Yapmalı?, s.227, Sol Yayınları)

Türk, Kürt, Ermeni, Arap milliyetlerin - den devrimciler, işçiler!
Çeşitli milliyetlerden yoldaşlar!

Bizler, devrimci örgütler arasında ey lembirlikleri ve birtakım ortak işlerin yapılmasına karşı değiliz. Bu noktada bi zim "kötü niyetimiz" üzerine ahkam kesen ler ancak kendilerini kandırmaktadırlar. Bizler tam tersine, devrimci güçlerin dev rimci bir temelde eylembirliği yapmala - rından yanayız. Ve öncelikle bunun için çalışılmalıdır diyoruz! Özellikle sosyal emperyalizm olgusunu kabul edenlerin, ken dilerine komünistim diyen, devrimciyim di yenlerin bunu yapmaları gerektiğini söy- lüyoruz!

Ama ne yazık ki, bugün yapılanlar dev rimci güçlerin devrimci bir temelde ey- lembirlikleri değil, eylembirlikleri adı na Marksizm-Leninizmin en kaba ilkeleri unutulmakta ve eylembirlikleri adına kor kunç uzlaşmalara girilmektedir.

Marks'tan aktarma yapan Lenin şunları söylüyordu:

" Eğer birleşilmesi gerekiyor idiyse, diye yazıyordu Marks, parti yönetici- lerine, böylece yalnızca hareketin pra tik hedeflerini yerine getirmek için bir uyuşma kararlaştırılmalıydı, hiç teorik 'taviz' verilmemeliydi..." (Ne Yapmalı?)

Biz, bir kez daha devrimci örgütlerin tabanındaki devrimcilere sesleniyoruz! Ey lembirlikleri adına korkunç uzlaşmalara giren ve bu noktada Marksizm-Leninizmin en kaba ilkelerini gözardı eden oportü- nist yöneticilerinize karşı durun ve mü- cadele edin. Unutmayın ki, bugün en kaba noktalarda bu kadar korkunç uzlaşmalara girenlerin, yarın devrim arifesi yaklaş- tığında işçi sınıfı ve emekçilerin dava- sını nereye götürecekleri hakkında da bi ze bilgiler vermektedirler!

- YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLERİN DEVRİMCİ TEMELDEKİ EYLEMBİRLİKLERİ!
- KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

Paris'te iki ayrı yürüyüş yapılmıştır. Birinci yürüyüş ve bizim de içinde yeral dığımız yürüyüşte, yürüyüş günü, 'eski' yayınlarımızın yardımıyla hazırlanan bir propaganda metni hazırlanmıştı. Hazırla- nan bu propaganda metni bir arkadaşımız tarafından Fransızcaya da tercüme edil - di. Yürüyüş boyunca, hazırlanan propagan da metni temelinde, Türkçe ve Fransızca propaganda yapıldı. Özellikle Fransızca propagandaya haklı olarak ağırlık veril- di.

Yürüyüş izninin alınmış olduğu alan- lar, genelde kalabalık semtlerin oluştur duğu alanlardı. Bundan dolayı da yapılan propaganda (özellikle Fransızca propagan da) epey etkili oldu.

Bizim dışımızda yürüyüşün kortejini o luşturan diğer örgütler de belli bir pro paganda yapmaya çalıştılar. Ama özellik- le bu örgütlerin propagandasını izleye - bildiğimiz kadarıyla, slogan propaganda- sı temelinde yürütüldü. Fransızca propa- gandaya gelince, yine izleyebildiğimiz kadarıyla bu örgütlerin Fransızca propa- gandaları zayıftı.

Yürüyüş öncesi haftalarda dağıttığı - mız bildiriler ve Paris'li arkadaşların çıkarmış oldukları ikinci bildirileriyle birlikte, yürüyüş günü, yürüyüşte dağı - tıldı.

Ayrıca yürüyüşte son BP ile birlikte, diğer gazetelerimiz de yürüyüşte satılma ya çalışıldı.

Yapılan ikinci yürüyüş, PKK ve FKBDC' nin yaptığı yürüyüştü.

Bu yürüyüşte de, bizim 12 Eylül'le il gili bildirimiz, Irak Kürdistanına yapı- lan katliamla ilgili bildirimiz ve Ham- burg'lu arkadaşların çıkarmış oldukları bölgesel bildirilerimiz dağıtıldı.

Yürüyüşlere katılım ise şöyle oldu:

Birinci yürüyüş:

HK	150 civarında
Partizan	270 civarında
BP	30 civarında
Kawa	10 civarında
Dev-İşçi	150 civarında
İleri(KHK)	40 civarında
Etraftakiler	40 civarında

Birinci yürüyüşe katılan toplam kitle 700 civarında.

İkinci yürüyüşe katılan kitle:

PKK	360-400 arası
Acilciler	50-60 civarında

Bizim açımızdan, gücümüz dikkate alın dığında, propaganda açısından en iyi pro pagandayı bizim yaptığımız söylenebilir.

Kitle katılımına gelince, kitle konu- sunda en az yürüten örgütlerden birisi o larak, kendisini gösteren örgütlerden bi ri durumundaydık.

Yürüyüşte canlılık vb. konularda da, bizim kortejimiz canlı sayılmayacak durumdaydı. Bir bölüm arkadaşların uyarılarına rağmen, gerek slogan atma, gerekse yürüyüşte üzerlerine düşeni yapma noktalarında, bir bölüm arkadaş adeta seyirci durumundaydı.

Görüşüm(üz)ce bu durum sadece içinde bulunduğumuz koşullarla açıklanabilecek bir olay değildir. Bu durum aynı zamanda bir bölüm arkadaşta varolan fedakarlığın daha da düşmesinin bir göstergesi idi.

Bu durum bir bölümü için Türkiye devriminin biraz unutulması, buralarda hantallaşmanın da bir işaretiydi.

Gerek yürüyüş öncesi, gerekse yürüyüş günü işler yine bir bölüm arkadaşın omuzlarındaydı.

Her iki yürüyüşte de kendisini gösteren, geçen yıllara göre belli bir artışın olmasıdır. Hiç kuşkusuz ki bu durum da son yıllarda Türkiye'de yavaş da olsa yükselen mücadeleyle açıklanabilecek bir olaydır.

NOT: Paris'te ayrıca BP Paris ve İleri/Devrimci Kanat tartışma toplantısı düzenlemişlerdir.

Avusturya: Viyana

13 Eylül günü Viyana'da iki ayrı yürüyüş yapıldı. Yürüyüşlerden biri bizim de katıldığımız yürüyüştü. Bu yürüyüşe bizim dışımızda Partizan, ATİGF, HK, Kawa ve bağımsızlar katıldı. Avusturyalı ve İranlılardan da yürüyüşe katılan vardı. Ancak bunlar yürüyüşe katılan Türkiyeli örgütler saflarında yürüdüler.

Biz her iki yürüyüşte de merkezi olarak çıkan bildirilerimizi dağıttık.

Diğer yürüyüşe ise Dev-Yol, Dev-Sol, Halkevi(TKP), KİB adlı örgütler katıldı.

Her iki yürüyüş de aynı alanda bitti. Mitingler yapılırken karşılıklı olarak sloganlarla karşı taraf bastırılmaya çalışıldı. Miting olaysız sona erdi. Biz her iki grup arasında da merkezi olarak çıkan bildirilerimizi dağıttık.

Bu yürüyüşlerin dışında PKK da İranlı ve Iraklı Kürdistanlılarla birlikte yürüyüş yapmış. Bizim bu yürüyüşten önceden haberimiz olmadığı için bu yürüyüşte propaganda yapamadık.

Yürüyüşler öncesi eylembirliği toplantıları yapıldı. Biz önceden imzalama garantisi vermediğimiz için, tartışmalardan da dıştalandık. Yapılan eylembirliği toplantılarında, Partizan ve HK taslağı imzalayacaklarına dair açık çek vermelerine rağmen, Dev-Sol'un hazırladığı taslak bildiri son şeklini aldıktan sonra, bildiriyi TKP de imzaladığı için Partizan ve HK imzalamamışlardır. Ve ondan sonra da bizim katıldığımız yürüyüşü Partizan düzenleyeceğini açıklamış, ve HK da destekleyeceğini açıklamıştır. Biz ve diğer örgütler de propaganda ve ajitasyonda serbestlik temelinde katıldık.

Yazıda belirttiğimiz gibi, GUAfS bu 12 Eylül'de merkezi olarak yürüyüşü destekleme kararı aldı ve bununla ilgili olarak bir de bildiri çıkardı. Biz enternasyonal dayanışmanın bir örneği olarak değerlendirdiğimiz Almanca dağıtılan bu bildirinin Türkçesini aşağıda olduğu gibi yayınlıyoruz.

TÜRKİYE'DE ASKERİ CUNTANIN 6. YILDÖNÜMÜ

12 Eylül 1980'de askeri cunta Türkiye'de iktidarı devraldı. Artık, Türkiye'de gerici güçler için göstermelik parlamenter demokrasiyle, hakimiyetlerini eskisi gibi sürdürmenin imkanı kalmamıştı.

Hakim sınıfların emperyalizme bağımlı rejimi derin bir ekonomik ve siyasi krize düşmüştü. 12 Eylül 1980 öncesi hemen hemen tüm devlet organları işlemez durumdaydı; parlamento kapatılmıştı; Cumhurbaşkanlığı adayı konusunda bir birlik yoktu. Ordu eyleme geçti. Kenan Evren, NATO desteğiyle, "yitirilen devlet otoritesini" yeniden kurmak için devlet iktidarını ele aldı.

Ezilen halk kitlelerinin, özellikle köylü ve işçilerin sıkıntı ve sefaleti son haddine varmıştı. Enflasyon, yüksek oranda işsizlik, baskı ve sömürü,muhalif güçlere karşı yürütülen takibat, Kürtlere ve diğer azınlıklara karşı yürütülen kışkırtmalar, rejime karşı direnişe yol açtı. Bu nedenle hakim sınıflar baskı politikalarını daha sıkı ve şiddetli araçlarla sürdürmeye başladılar. Hakim sınıflar için huzur ve dirliği sağlamak, onların ve emperyalistlerin çıkarlarını savunmak için, ordu ilk defa kullanılmamıştır.

Göstermelik seçimlerle cunta üyeleri bu defa sivil elbiseyle iktidara getirilerek, Türkiye halklarının ve dünya kamu oyunun gözü boyanmaya çalışıldı. Ve fakat, yeni maske altında güdülen bu siyaset, eski faşist siyasetin bir devamıydı.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler

ve onların uşakları, kendi ekonomik-siyasi-stratejik çıkarlarını korumak için, hemen hemen tüm az gelişmiş ülkelerde aynı oyunu oynamaktadırlar. Bunlar da yetmedi mi, 1979'da Afganistan'da olduğu gibi, askeri işgale de hiç tereddütsüz teşebbüs etmektedirler.

Afganistan halkları bugün de sosyal-emperyalistlerin baskı ve sömürü mekanizması altında ezilmektedirler. Afganistan halkları yaklaşık 8 yıldan beri, bir tarafta bir ülkenin halklarını kendi egemenliği altına almaya çalışan, en modern silahlarla donatılmış bir askeri gücün; diğer tarafta özgürlüğü ve kendi kaderini tayin hakkı için nerdeyse boş ellerle mücadele eden halkların olduğu, dayatılmış bir savaş içindedir. Ne Sovyet askerlerinin canice uygulamaları; köyleri ve şehirleri bombalamaları, ne de kukla rejimin oyunları halkın silahlı direnişini kıramamıştır.

Afganistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi, işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı ortak mücadelelerinin bir parçasıdır.

Acı tecrübelerimiz bize, örneğin Türkiye'de TKP gibi, sosyal-emperyalizmin uzantılarının rolünün küçümsenmemesi gerektiğini gösterdi. Bunlar batılı emperyalistlerin yerine sosyal-emperyalistleri getirmeyi kendilerine görev bilmişlerdir. Onlar, Afganistan "Demokratik Partisi" ve İran'da Tudeh partisinde tarihin doğruladığı gibi, bu amaçla faşist ve gerici rejimlerle beraber çalışmaktan çekinmemektedirler.

Her ne kadar Türk devrimcilerinin mızraklarının sivri ucu esasta batılı emperyalistlere ve onlara bağımlı rejime yönelmekte ise de, T"K"P'nin konumu gözardı edilmemelidir. İhanetçi konumları ve sosyal-emperyalizmin beşinci kolu oldukları teşhir edilmeli ve bunlara karşı mücadele verilmelidir. Türk işçi ve emekçilerinin çıkarlarının temsilcisi olarak ortaya çıkmalarına imkan tanınmamalıdır.

Yurtdışındaki Afganlı Öğrenciler Birliği, Türk işçileriyle, emekçileriyle ve Türkiye'deki ezilen milliyetlerle ve onların faşist rejime karşı Demokratik Halk Devrimi için mücadele eden devrimci örgütleriyle dayanışma içinde olduğunu açıklar.

Türkiye halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelesi aynı zamanda Afgan halkının sosyal-emperyalistlere ve emperyalistlere karşı mücadelesinin bir parçasıdır.

- Yaşasın Türkiye ve Afganistan halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelesi!

- Kahrolsun Türkiye'deki faşist rejim!

- Kahrolsun Afganistan'daki kukla rejim!

- Yaşasın dünya halklarının dayanışması!

GUAfS e.V.

(Sayfa 26'dan devam)

KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANIYORUZ!

tüm emekçi halk kitlelerine ve özellikle de örgütlü devrimci harekete karşı yoğun bir saldırı içerisinde oldukları bir dönemde anıyoruz. Geride bıraktığımız yıllarda faşist diktatörlüğün azgın baskı ve takibatı sonucunda ağır bir darbe alan devrimci örgütler bugün giderek toparlanma ve yaralarını sarma sürecindedirler. Emekçi kitlelerde de geride bıraktığımız yıllardaki suskunluk bugün yerini adım adım protesto seslerinin yükselmesine bırakmaktadır. En önemlisi, İbrahim Kaypakkaya'yı Türkiye'de güçlü ve yetkinleşmiş egemen sınıflara karşı mücadelede gerçekten devrimci bir alternatif sunabilecek, teorik ve örgütsel sorunlarını çözmüş, Bolşevik bir Partinin olmadığı koşullarda anıyoruz... Bütün diğer görevlerimizin gerçek anlamda çözümlenebilmesi yolunda ilk ve en önemli halka böyle bir partinin inşasıdır. Faşizmin zindanlarında, tutsaklık koşullarında olsan bile, böyle bir partinin inşasının belirleyici önemini bilince çıkarmak ve bu doğrultudaki çabalara katkıda bulunmak görevimizdir.

Bu görevin çözümü için Marksizm-Leninizm biliminin prensiplerini kendimize temel alıyoruz. İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisindeki Marksist-Leninist temel özü yolumuzu aydınlatan bir ışık olarak kavrıyoruz.

Emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme, faşizme karşı, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Komünizm için yürütülen mücadele yolunda bir kere daha İbrahim Kaypakkaya yoldaşı Marksist-Leninist bilinç ve Bolşevik bir ruhla anıyoruz.

- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!
- İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

-Mayıs 1986-

Aşağıda Türkiye'de bir alanda 18 Mayıs'la ilgili olarak çıkarılan bir bildiriyi oldu ğu gibi basıyoruz.

KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANIYORUZ!

Arkadaşlar!

Bugün 18 Mayıs 1986!..

Halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce Ko münizm davasının değerli savaşçısı, proleter devrimci önder İbrahim Kaypakkaya' nın faşizmin işkencehanelerinde hunharca katledilişinin 13. yıldönümüdür bugün. Sö mürü ve zulüm düzeninin bekçileri, kanemici, işkenceci katiller, davamızın bu de ğerli önderini 3,5 aylık en ağır işkence uygulamalarından sonra 18 Mayıs 1973'te katlettiler.

Türkiye Komünist hareketi 29 Ocak 1921 de faşist Kemalist diktatörlüğün sinsi bir tuzak sonucu Karadeniz'de katlettiği proleter devrimci önder Mustafa Suphi' - den bu yana, bir kez daha yönetici-kuru- cu bir kadrosunu kaybediyordu. M. Suphi TKP'sinin doğrudan devamı ve mirascısı o larak Şubat 1972'de kurulan TKP/ML'nin ku rucu önderi İbrahim Kaypakkaya, yine komp rador patron-ağa devletinin yönetici düzeydeki güvenlik sorumluları tarafından, ama bu kez değişik bir yöntemle, en ağır işkenceler uygulanılarak katlediliyordu.

Aradan geçen zamanda Türkiye ve Kür - distan devrimci ve komünist hareketi gerek yönetici düzeyde ve gerekse de taban güçleri içerisinde sayıları binlere ulaşan şehitler verdi. Komprador patron-ağa devleti resmi ve sivil bütün saldırı güç leriyle halkımızın halk demokrasisi ve ba ğımsızlık mücadelesine kudurganca saldır dı. Bu saldırılar sürecinde devrim şehit leri ordusuna yüzlerce yeni şehit katıl- dı.

Ama kuşku yok ki, İbrahim Kaypakkaya' nın devrim ve Komünizm şehitleri içeri - sinde daha geniş anlamda ele alınıp, bi- lince çıkarılması gereken bir yeri var- dır ve bu da O'nun sorunlara bakış açı - sından, ideolojik-siyasi hattından ve bu nun üzerinde yükselen sınıf mücadelesi pratiğinden başka birşey değildir.

O, Türkiye'de devrim aşamasının, em- peryalizme, feodalizme ve komprador kapi talizme karşı yönelen demokratik halk dev rimi olduğunu, proletaryanın demokratik halk devrimi ile "iktidarı ele geçirdik- ten sonra, yoksul ve aşağı-orta köylüler le birleşerek proletarya diktatörlüğünü kurup, sosyalizmi inşa etmeye girişeceği ni" ve nihai hedefin Komünizm olduğunu sa vundu. O, gerek Türkiye'de ve gerekse de Kürdistan'da devrimci hareket içerisinde yaygın olan Kemalizm kuyrukçuluğuna ve Ke malizm hakkındaki ham hayal görüşlere a- ğır bir darbe vurma yolunda ciddi ve çok önemli bir adım atarak, Kemalizmin "komp rador burjuvazi ve toprak ağalarının ide olojisi" olduğunu, Kemalistlerin "kompra dor burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı - nın siyasal temsilciliğini yaptığını" ve bunların da anti-emperyalist konumda ol- madıklarını vurguladı. Buna bağlı olarak Kemalist diktatörlüğün özünde faşist dik tatörlük olduğunu ve emekçilerin büyük baskı altında tutulduğunu, bu dönemde her türlü özgürlüğe zincir vurulduğunu ve Kürt ulusunun kanlı katliamlara uğratıl- dığını somut olgularıyla gözler önüne ser di.

O, Kürt ulusu gerçeğini ve tarihsel o larak bir dizi saldırı ve engellemelerle karşılaşmış, en temel ulusal haklarını di le getirdi, ulusal baskı ve soykırımı la netledi. Türkiye devrimci hareketi içeri sinde yaygın bir etkisi olan Türk şöve - nizmine ağır bir darbe vurdu. Kürt ulusu nun kendi kaderini tayin hakkının en ka- rarlı savunucusu oldu. "Tüm uluslar için hak eşitliği"nin komünistlerin politika- sının temel yanlarından biri olduğuna ve çeşitli milliyetlerden Türkiye'deki pro- letaryanın ortak örgütlenmesine işaret et ti.

Bütün bu noktalarda İbrahim Kaypakka- ya'nın doğru ve haklı düşüncelere sahip olmasının temelinde, onun Marksizm-Leni- nizmin bu sorunlarla ilgili temel ilke- ri konusunda, yani; devlet, devrim, ulu- sal sorun, proletarya diktatörlüğü ve sos yalizmin inşası gibi prensip sorunların- da doğru bir pozisyona sahip olması ger- çeği yatmaktadır. Ve bu gerçek, İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin belirleyici yan larından birini oluşturuyor.

İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu politik çizgisinin belirleyici temel yan larından birisi ise, bu çizginin üretil- diği koşullarda uluslararası Marksist-Le ninist hareketin içinde bulunduğu durumu değerlendirmesi ve bu konuda aldığı ta- vırdır.

Bilindiği gibi, 1960'lı yıllar ulus - lararası Marksist-Leninist hareket içeri sinde ideolojik mücadelenin giderek de- rinleştiği ve daha önce Komintern ve Ko minform içerisinde örgütlü bütünlük oluş turan Komünist Partilerinin örgütsel plan da da birbirlerinden koptukları yıllar ol du.

SBKP'nde, Stalin'in ölümünden sonra parti yönetimine ilk adımını atan Nikita Kruşçev ve destekleyicileri, parti içindeki çeşitli anti-demokratik tutum ve tasfiyeci politikalarının da sonucunda XX. Parti Kongresinde Marksizm-Leninizmin temel prensiplerini ve Stalin'i önemli ölçüde red ve inkar eden çizgilerini parti yönetimine egemen kıldılar.

Bunu, 1957'de ve 1960'da Moskova'da toplanan Komünist ve İşçi Partileri Toplantılarında bu görüşlerin dünya Marksist-Leninist hareketine de kabul ettirilmesi çabaları izledi. Ve bunda da önemli ölçüde başarılı oldular. XX. Parti Kongresinin revizyonist görüşleri, 1957 ve 1960 Deklarasyonlarında neredeyse tamamen "Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri" haline getirildi. Bu tutum daha sonra da 1969 Deklarasyonunda devam ettirildi.

ÇKP, daha XX. Parti Kongresi sıralarında SBKP yönetiminin Stalin konusundaki tavrına yöntem olarak karşı çıktı ve ayrıca SBKP'nin düşündüğü gibi "devrimin barışçıl parlamenter yolla gerçekleştirilebileceğine" fazla bel bağlamamak gerektiğini belirtti. SBKP'nin bu konuda hatalı düşündüğüne işaret etti.

Bu iki noktadaki çok yetersiz olumluluğa rağmen ne ÇKP ve ne de AEP, SBKP yönetiminin revizyonist çizgisine açıkça ve genel olarak tavır almadılar, ta ki 1960 lara gelinceye kadar. 1960'lı yılların başından itibaren ÇKP ve AEP, SBKP'nin revizyonist çizgisinin çeşitli unsurlarına karşı daha aktif mücadeleye yöneldiler. SBKP'nin düşmanca tutumu nedeniyle AEP ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetiyle arasındaki ilişkiler de koptu. Bir başka ifadeyle, SBKP'nin revizyonist yöneticileri ideolojik planda teslim alamadıkları AEP'i, ekonomik ve politik baskılarla "yola getirmeye" çalıştılar ve devletler arası ilişki ve anlaşmaları askıya aldılar.

1963'te ÇKP, "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif"ini sundu ve çeşitli makale ve yorumlarla SBKP'nin modern-revizyonist çizgisine karşı açık tavır aldı. ÇKP'nin kamuoyu önündeki bu açık ideolojik tavrı, diğer bazı Marksist-Leninist partilere de cesaret ve umut verdi. Uluslararası Marksist-Leninist hareket içerisindeki ayrı görüşler artık kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele yürütüyordu.

1965-66 yıllarında Çin'de gerçekleşen "Büyük Proleter Kültür Devrimi"yle bu mücadele daha geniş boyutlarda ve daha farklı biçimlerde ÇKP içinde de yaşandı. Çin'de parti ve devlet aygıtında kilit mevkileri ellerine geçiren burjuvazi, büyük kitlesel mücadeleler sonucunda yerlerinden edildi. Ekonomik ve politik planda bir dizi olumlu adımlar atıldı.

Esas itibariyle parti ve devlet iktidarını gaspeden burjuvazinin alaşağı edilmesi anlamında bir bakıma doğrudan siyasi bir devrim olan "Büyük Proleter Kültür Devrimi" de dünyadaki Marksist-Leninist güçlere umut verdi ve hatta bir dizi yeni Marksist-Leninist partinin doğmasında önemli ölçüde etkileyici bir rol oynadı. ÇKP'nin, SBKP'ne karşı yürüttüğü mücadele bu devrimle daha gelişti ve yayıldı.

AEP de kamuoyu önünde bütün bu dönüm noktalarında ÇKP'yi aktif biçimde destekledi. Her iki parti 1968 yılında Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'ya gerçekleştirdiği işgali "sosyal-emperyalist bir politika" olarak adlandırıp protesto ettiler. Sovyetler Birliği'ni artık sosyalist değil, "sosyalizm maskeli emperyalist bir ülke" olarak değerlendirdiler.

İşte, 1970'li yıllarda komünist hareketin ideolojik ve örgütsel planda yaşadığı olaylar ve geldiği nokta böyle idi.

O günkü koşullarda, Marksist-Leninist parti ve örgütlerin görevi uluslararası komünist hareket içerisindeki bu ayrışmada ÇKP ve AEP'nin önderlik ettiği kanadı desteklemek, SBKP'nin modern-revizyonist çizgisi ve sosyal-emperyalist pratiğine karşı tavır almak idi. Bu çok büyük bir önem taşıyordu ve içerik itibariyle Marksist-Leninist olup olmamak açısından da bir yol ayrımını oluşturuyordu.

Bu gerekli bir adımdı. 1972'de kurulan TKP/ML'in kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya bu adımı attı. Modern revizyonizme karşı tavır aldığını ve "Büyük Proleter Kültür Devrimi"ni savunduğunu açıkça ilan etti.

İbrahim Kaypakkaya'nın bu tavrı almasında, kuşku yok ki, O'nun proleter enternasyonalizmi, sosyalist toplumda devletin niteliği ve rolü, sosyalist toplumda sınıf mücadelesi ve devrimin gerçekleştirilmesinin bir şiddet sorunu olduğu vb. temel ilkesel önermeleri konularında esas olarak Marksist-Leninist bir perspektife sahip olmasının belirleyici rolü vardır. Ki bu da İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin belirleyici bir başka temel yanıdır.

1960'lı yıllar aynı zamanda Türkiye'de de sınıf mücadelesinin hızla yükseldiği yıllar oldu. Ekonomik ve politik buhranın derinleşmesi ve egemen sınıfların her iki alanda geniş emekçi kitlelerine karşı giriştikleri açık ve örtülü saldırılar yoğunlaşarak artıyordu.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi bu saldırı ve baskılara karşı yükselen müca delenin bir bakıma doruk noktasını oluş turuyordu. Yüzelli bin civarında işçi ve emekçi kendi gücünü sınıf mücadelesi so mutunda dosta ve düşmana gösteriyordu.

İbrahim Kaypakkaya bu şanlı direnişin deneylerini de özetleyerek hem o dönemde içinde bulunduğu TİİKP'nin revizyonist çizgisini eleştiriyor ve hem de aynı dö nemde hızlı bir gelişme gösteren fokocu teorileri mahkum ediyordu. O'nun bu gö rüşlerinin temelinde de "devrimin zaferi için Komünist Partisinin kesin bir gerek lilik olduğu", "böyle bir partinin esas olarak kanun-dışı bir temele dayanması ge rektiği", "işçi-köylü ittifakının belir leyici zorunluluğu" ve "devrimin yığınla rın eseri olduğu" vb. gibi Marksist-Leni nist ilkesel önermeler karşısındaki doğ ru anlayışı yatmaktadır. Bu da İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin bir başka be lirleyici yanını oluşturuyor.

İşte bütün bunlar İbrahim Kaypakkaya' nın çizgisinin ana noktalarıyla nasıl ML bir temele dayandığını ortaya koyan bazı somut olgulardır. Bu durum aynı şekilde 1972'de kurulan TKP/ML'nin de genel ola rak Marksist-Leninist bir parti olduğu nun teorik plandaki somut temelidir. İb rahim Kaypakkaya'nın ve TKP/ML'in bu Mark sist-Leninist hattını savunmak başta ge len görevimizdir.

Arkadaşlar!

Biliyoruz ki, bir kişiyi, örgütü ya da partiyi değerlendirirken, onları bizzat bulundukları mücadele koşullarından so yutlarsak kesinlikle yanılgılara düşeriz. Bu nedenle, İbrahim Kaypakkaya'nın teo rik planda ortaya koyduğu bu görüşlerini derinleştirip, geliştirebilecek objektif koşulların ne derece varolduğunu ve müca delenin diğer alanlardaki yükümlülükleri nin de ortaya koyulması büyük önem taşı yor.

İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerinin bir bölümünü henüz TİİKP içindeyken, bir bölümünü de ayrıldıktan sonra ortaya koy du. Ama bunlar örgütsel ayrılıktan sonra esas olarak bir bütünlük haline getiril di. Ve örgütsel ayrılıkla, yani TKP/ML'- nin kurulmasıyla birlikte örgütlü olarak aktif mücadeleye katıldı.

İbrahim Kaypakkaya Türkiye somutuna i lişkin bazı yanlış tespitler yaptı. O, 1972'de "şimdi artık işçilerimizin ve yok sul köylülerimizin büyük çoğunluğu kurtu luşlarının silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadırlar" dedi ve "Parti - nin görevini silahlı mücadeleyi başlat - mak" olarak saptadı. Oysa bu tespitlerin yapıldığı dönemde ülkede Karşı - Devrimin terör dalgası esiyordu. Kitle gösteri leri durmuş, ilerici ve demokrat çevreler bile susturulmuştu. Ülkede devrimci du - rum yoktu.

İbrahim Kaypakkaya Türkiye devriminin bazı temel sorunları ile ilgili yeterli bir araştırma-inceleme yapamadı ve tezle rini bunun üzerine oturtamadı. Örneğin; "baş çelişmenin feodalizm olduğu", "kır ların esas çalışma alanı olduğu", "silah lı mücadelenin objektif şartlarının her zaman varolduğu" vb. gibi, bir kısmı Çin devriminin siyasi sonuçlarını ifade eden tezlerin Türkiye'de de aynen geçerliliği ni savundu. Bu ve benzeri görüşler Türki ye gerçekliğini ifade etmiyordu ve bu ba kımdan Çin devriminin kendi özgül koşul ları açısından doğru olsa da, Türkiye dev rimi açısından savunulması doğru değil - di. Ama bu görüşler İbrahim Kaypakkaya'- nın genel çizgisi içerisinde tali bir a lan kapsamaktadır.

TKP/ML, ortaya konulan bu görüşler ı şığında mevcut kadrolarıyla sınıf mücade lesinin en çetin alanlarında aktif faali yet yürüttü. Başta İbrahim Kaypakkaya, İs tanbul, Malatya, Tunceli ve Urfa'da doğ rudan parti faaliyetlerine ve mücadelesi ne önderlik etti. Yoksul köylülerin ve e mekçilerin derin sevgi ve sempatisini ka zandı. Her gittiği yerde büyük bir say - gınlık bıraktı. Yoksul köylüler ve dev rim sempatizanları onda devrimci kararlı lık ve alçakgönüllülüğün, cesaret ve gi rişkenliğin somut olgularını gördüler. Ör nek bir komünistti O!.. Sınıf mücadelesi nin bütün alanlarında üstün bir yetenek göstererek ve yine bütün bu alanlarda düş mana karşı çetin bir savaşım içinde çe likleşti.

1973 Ocak ayında Tunceli'nin bir dağ mezrasında Üsteğmen Fehmi Altınbilek ko mutasındaki düşman kuvvetlerinin baskını na uğradığı anda da devrimci cesaret ve kararlılığından birşey kaybetmedi. Burada değerli mücadele yoldaşı ALİ HAYDAR YIL- DIZ'ı yitirdi; düşmanın kahpe pususunda ateş altında kaldı ve yaralandı. Ama bu na rağmen cellatların eline geçmeme başa rısını gösterdi. Beş gün dağlarda yaralı olarak dolaştıktan sonra son derece zor koşullarda bir halk düşmanının ihbarı so nucu yakalandı.

Bundan sonrasını yalnızca devrimciler değil, geniş bir kamuoyu biliyor. O, iş kencehanelerde işkenceci katilleri yenil giye uğrattı. Partisini ve Komünizmi sa vundu. Komprador patron-ağa devleti bu ak tif direniş karşısında O'nu öldürerek bir anlamda kendisi teslim oldu.

Böylece İbrahim Kaypakkaya genel ola rak Marksist-Leninist çizgisinin bir de-

vamı ve parçası olarak sınıf mücadelesinin en çetin alanlarından birisi olan işkencehanelerde mükemmel bir komünist tavır takınarak davamızın haklı gururu oldu. O, bilinçlerimizde asla kazınamayacak bir yer oluşturdu.

İşte biz, O'nun çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının önderi olduğunu söylerken, ideolojik-siyasi plandaki Marksist-Leninist hattından başlayarak, katledildiği ana kadarki bu şanlı mücadelesi ve direnişinden yola çıkıyoruz. Ve bu nedenlerden dolayı O'nun devrim şehitleri içerisindeki çok önemli yerinden sözediyoruz.

Arkadaşlar!

Bir kişiyi, partiyi ya da örgütü değerlendirirken, onun yaşadığı koşullardan soyutlanmaması gerektiğini vurgulamıştık. Bu anlamda İbrahim Kaypakkaya'nın yaşadığı koşulların bir yanına işaret ettik. Kısacık bir çalışma dönemi ve çok çetin illegal çalışma koşullarında ne kadar şey yapılabilirse, İbrahim Kaypakkaya o kadarını yaptı. Ama açıktır ki araştırma-inceleme faaliyetini belirli ölçülerde frenleyen bu koşullar o dönemde genel olarak varolan —bugünün standartlarına göre— nispeten geri teorik seviye ile birleşince ortaya konular çalışmalarda doğal olarak eksiklikler ve yanlışlıklar içerecektir. Bunu anlamak zor değil.

Bu noktada görev; geriye dönüp, çizgimizin ana hatlarıyla Marksist-Leninist olan özünü koruyarak, eksikliklerini tamamlamak, çelişkili unsurları gidermek ve hatalı yanlarını aşmaktı ve biz bu yolu seçtik.

Eğer biz, İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına, O'nun söylediği herşeyi tekrarlama yolunu seçseydik, bu olsa olsa taklitçilik olurdu. Eğer biz, İbrahim Kaypakkaya'yı "tutarlı"(!) olarak savunma adına O'nun bütün tezlerine ve bu arada örneğin; "Türkiye'de başçelişmenin feodalizm" olduğu, "esas gücümüzü kırsal bölgelere çekmek gerektiği", "silahlı mücadelenin objektif koşullarının her zaman varolduğu" vb. gibi tezleri hala savunsaydık, yaptığımız şey en başta kendimizi aldatmak ve İbrahim Kaypakkaya'yı taklit etmekten başka bir anlama gelmeyen ülke gerçeklerine gözlerimizi kapatmış olurduk.

İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin üretildiği koşulların bilince çıkarılması gereken bir başka yanı daha vardır.

O dönemde uluslararası Marksist-Leninist hareket içerisinde ÇKP yanılmaz otorite olarak görülüyordu. Bu gerçek İbrahim Kaypakkaya ve O'nun önderlik ettiği Marksist-Leninist kadrolar açısından daha fazla geçerliydi. ÇKP'nin ilkesel olsun-olmasın bütün tezleri birer ilkeymiş gibi algılanıyordu.

Bu durum, SBKP'nin modern-revizyonist çizgisine karşı ÇKP'yi haklı olarak destekleyen birinci adımı atmasına rağmen, bu kez bu adım atıldıktan sonra ÇKP'nin de hatalarının ve eksikliklerinin incelenmesi yönündeki ikinci adımın atılması önünde tabii ki bir engel oluşturuyordu. Hele hele o dönemdeki nispeten geri teorik seviye ve tartışılan sorunların düzeyi ile birleşince, bu ikinci adımın atılmasındaki güçlük daha açık ortaya çıkıyor.

Bu ve benzeri koşulların bir ürünü olarak, o kısacık mücadele pratiğinde İbrahim Kaypakkaya bu görevi, yani ÇKP'nin de hatalarını ve eksikliklerini incelemeyip, açığa çıkarma ve eleştirme görevini yerine getiremezdi. Ama bugün biz, O'nun çizgisinin Marksist-Leninist özünün mirasçıları olarak bu noktada O'nun kaldığı yerde kalsaydık, O'nun söylediklerini kendi açımızdan yeterli kabul etseydik, bu doğru olur muydu?

Açıktır ki hayır! Biz, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın attığı birinci adımı, ikinci adımla tamamladık. ÇKP (ve AEP)'nin hem genel olarak ve hem de SBKP'nin modern-revizyonist çizgisine karşı yürütülen mücadele karşısındaki pozisyonunu inceleyip, değerlendirdik, bunların önemli yanılgılarını ortaya çıkardık ve bu derslerden yararlandık. Ne İbrahim Kaypakkaya'yı değerlendirirken ve ne de AEP ve ÇKP'ni değerlendirirken, "Ya hep, ya hiç" gibi toptancı bir mantıkla hareket etmedik. Marksist-Leninistlerin de ilkesel hatalar yapabileceği gerçeğinden hareketle bunların anahatları, temel özü Marksist-Leninist olan çizgilerini savunduk. Ama gerek ilkesel ve gerekse taktik bazı yanılgılarını da eleştirdik. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da Marksist-Leninist anlamda savunulmasında tek doğru yöntemin ve hareket tarzının bu olduğunu ayrıca tanıtlamaya gerek yoktur.

Arkadaşlar!

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, bugün dünyada emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin yeni bir dünya savaşını alevlendirmeye çalıştıkları, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırdıkları, "terörizmi" önleme adı altında devrimci hareketin uluslararası düzeyde dayanışmasını baltalamaya çalıştıkları ve buna yönelik "yasal tedbirler" aldıkları bir dönemde anıyoruz.

Yine, Türkiye'de egemen sınıfların başta Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi olmak üzere (Devamı s.22'de)

Aşağıda Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin (MLPÖ) yayın organı "Kızıl Bayrak"ın 221./Mart 1986 sayısında yayınlanan "GÜNEY AFRİKA'DA OLAN NEDİR?" başlıklı makalenin "GÜNEY AFRİKA'DAKİ DEVRİMCİ HAREKETİN PROLETER ENTERNASYONALİST BAKIMDAN DESTEKLENMESİNE İLİŞKİN BAZI SORUNLAR KONUSUNDA" ara başlıklı olan bir bölümünün Türkçe çevirisini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Sözü geçen makalede, aşağıda yayınladığımız bölüm dışında, şu bölümler vardır:

- o Güney Afrika'nın ezilen halklarının en güçlü kitle mücadelesi hareketi
- o Güney Afrika: Avusturya mali sermayesinin emperyalist çıkar alanı
- o Avusturyalı emperyalistler "Güney Afrika'daki Apartayd"a neden ve ne ölçüde karşı çıkıyorlar?
- o Boykot talebi ile ilgili
- o Avusturya'da Apartayd

Ek olarak: Komintern'den Güney Afrika üzerine belgeler

Güney Afrika'daki devrimci hareket içinde yer alan çeşitli siyasi gruplara yaklaşım konusunda tavır takınan yayınladığımız bölümü doğru buluyoruz.

Biz, çeşitli gruplar hakkında doğru bir değerlendirmeyi, devrimci hareketin proleter enternasyonalist desteklenmesinin ayrılmaz bir parçası olarak değerlendiriyoruz; makaleyi de bu alanda proleter enternasyonalist desteğin bir parçası olarak görüyoruz.

GÜNEY AFRİKA'DAKİ DEVRİMCİ HAREKETİN PROLETER ENTERNASYONALİST BAKIMDAN DESTEKLENMESİNE İLİŞKİN BAZI SORUNLAR ÜZERİNE

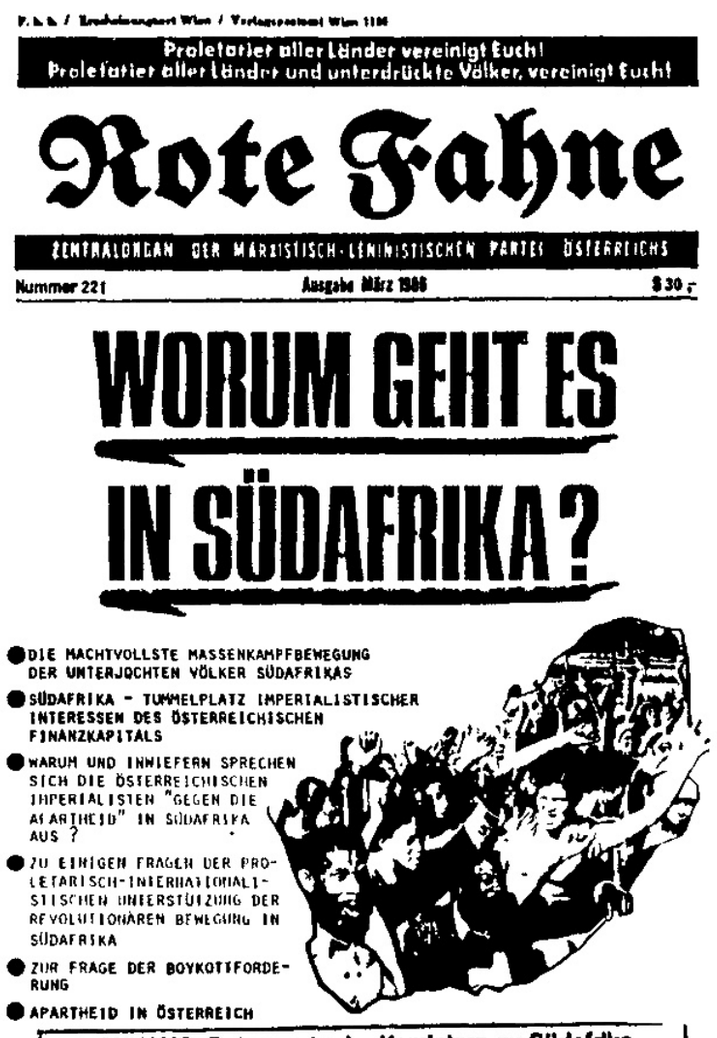

Giderek daha da patlamaya hazır bir duruma gelen Güney Afrika halklarının militan, mücadeleci kitle hareketinin varlığı ve gelişmesi, bizim, Marksist - Leninistler olarak Güney Afrika'daki siyah direnişin çeşitli siyasi güçleri ve akımları karşısındaki konumumuzu belirlememizi kesinlikle gerekli duruma getirmiştir.

Bugün Güney Afrika'daki genelde çeşitli kuruluş örgütleri ve özelde devrimci örgütler hakkında, henüz çok yetersiz bilgilere sahibiz. Bu yüzden bu yazıda, yalnızca bize merkezi görünen bazı sorunlar konusunda birkaç ilk kaba değerlendirme yapacağız. Bu arada bizi asıl ilgilendiren, somut bir değerlendirme yapmaktan çok, ulusal kurtuluş hareketinin ve ona verilecek desteğin problemleri konusunda temel bir bakış açısı ve esaslı bir incelemedir. Bu arada öncelikle şu sorunlar ele alınmaktadır:

* Ulusal, anti-emperyalist kurtuluş mücadelesinin kararlı bir biçimde desteklenmesi ne anlama gelir ve ulusal reformist hareketin teşhiri neden gereklidir?
* Ulusal reformist harekete taktiksel yaklaşımda hangi problemler ortaya çıkmaktadır, kitlelerin deneyimleri, bu konuda nasıl bir öneme sahiptir?
* Ezilen bir ulusun burjuva milliyetçiliğinin demokratik özünü, ezilen (ezen?-ÇN) bir ulusun üstünlüğü ve şövenizmi karşısında savunmak, ne anlama gelir?

ANC ÖRNEĞİNDE ULUSAL REFORMİZMİN DEĞERLENDİRİLMESİ SORUNU HAKKINDA

Hiç kuşku yok ki, bugün ANC "Afrika Ulusal Kongresi" Güney Afrika'nın siyah halklarının kitle hareketi üzerinde en büyük etkinliğe sahiptir. Özellikle 20 yılı aşkın süredir ırkçılar tarafından tutuklanmış bulunan, sivrilmiş önderleri Nelson Mandela muazzam bir popülariteye sahiptir. ANC özellikle anti-apartayd birlik "Birleşik Demokratik Cephe" (UDF) içinde belirleyici bir ağırlığa sahiptir. UDF, yüzlerce örgütü kapsamaktadır, bunların arasında apartayda (ırk ayrımına -ÇN) karşı olan, Güney Afrikalı beyazların örgütleri de yeralmaktadır, yanısıra özellikle diğer ulusal azınlıkların, Hintlilerin ve melezlerin örgütleri.

ANC 1912'de, Güney Afrika Birliği'nin 1910'da kurulmasından kısa bir süre sonra, siyah çoğunluğun eşit haklara ve medeni haklara sahip olması konusunda mücadele etmek ve bu hakların uygun bir yeni Anayasada yeralması amacıyla kurulmuştur.

Güney Afrika Komünist Partisi özellikle 30'lu yıllardan itibaren, ANC'yi ulusal-devrimci bir örgüte dönüştürmek için çaba harcamıştır. Böylece 1949 yılında siyah Parti önderleri J.B. Marx ve Moses Kotane'nin yanısıra diğer siyah komünistler de ANC'nin yönetici organlarında temsil edilmişlerdir. Fakat sonuç olarak; ANC'yi gerçekten ulusal-devrimci bir kurtuluş örgütüne dönüştürmek mümkün olmamıştır. Özellikle Güney Afrika Komünist Partisinin tümüyle revizyonist yozlaşması, ANC'nin ulusal-reformist temel eğilimin kalıplaşmasına yolaçmıştır. Bu noktada N. Mandela'nın şu açıklaması isabetlidir:

> "ANC tarihi boyunca hiçbir zaman ülkenin ekonomik yapısında devrimci dönüşümler talep etmemiştir, ve de hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir zaman kapitalist toplumu mahkum etmemiştir." ("No Easy Walk to Freedom", Articles, Speeches and Trial Adresses, 1964, s. 179, kendi çevirimiz)

Nelson Mandela kendisini Batının burjuva-kapitalist sisteminin bir "hayranı" olarak nitelemektedir:

> "Büyük Britanya'nın siyasi kurumları ve bu ülkenin hukuk sistemi konusunda büyük bir saygım vardır. İngiliz parlamentosunu dünyanın en demokratik kurumu olarak değerlendirmekteyim ve mahkemelerinin yansızlığı hayranlığımı uyandırmaktadır. Amerikan Kongresi, bu ülkede kuvvetler ayrılığı, bende benzer duygular uyandırmaktadır." (Age, s.182-183, kendi çevirimiz)

ANC, 1961 yılına kadar mücadelenin şiddetsiz biçimlerini benimsemekteydi. Bu açıdan Gandi'nin pasifizmiyle arasında paralellikler bulunmaktadır.

ANC'nin bugün de dayandığı en önemli belgesi, 1955 yılında yayınladığı "Özgürlük Çartası" idi. Bunda burjuva-demokratik haklar ve ekonomik önlemler kazılıdır. ANC Başkanı Oliver Tambo 1985'te buna ilişkin olarak şunları söylemiştir:

> "Bizi birleştiren, "Özgürlük Çarta" -mızda tespit edilmiş olan ANC'nin programıdır." ("Der Spiegel", S.33/85, s. 89)

ANC, "Özgürlük Çartası"ndaki programla yalnızca siyahlara değil, beyaz "liberallere" de ve hatta egemen ırkçı Ulusal Parti'nin güçlerine de yönelmekteydi. Barışçıl yoldan, ırkçı olmayan yeni bir anayasa kabul edecek olan çok-uluslu bir kongre toplanmalıydı.

Fakat egemen ırkçılar, özellikle Ulusal Parti, bunun sözünü bile etmek istemiyorlardı. Tam tersine, 1960'da Sharpesville'deki çatışmalardan sonra, 1960'ların başlarında ANC ve PAC ("Tüm-Afrika Kongresi" -TÇN) yasaklandı, önderleri hapise atıldı ya da sürgüne yollandı.

Bu durumda ANC, pasifist pratiğinin şimdiye kadarki biçiminden, kendini silahsız ve şiddetsiz mücadele biçimleriyle sınırlandırmaktan vazgeçmek zorunda kalıyordu. Nelson Mandela, geniş kitlelerin şiddetten uzak yöntemlerle kısıtlanması konusunda artan hoşnutsuzluklara işaret ettikten sonra, şunları yazıyordu:

> "Bütün bu huzursuzluklar kesinlikle şuna işaret etmektedir ki, Afrikalılar arasında şiddetin biricik çıkış yolu olduğu konusundaki inanç kaçınılmaz bir biçimde ağırlık kazanmaktadır — bunlar, iktidarda kalmak için şiddet kullanan bir hükümetin ezilenlere şiddet yoluyla karşı koymayı öğrettiğini göstermektedir. Kentlerde siyasi mücadelenin şiddete dayalı biçimleri konusunda kendiliğinden planlar geliştirün küçük gruplar oluşmuşlardır. Bu gruplara önderlik edilmediği taktirde, bunların Afrikalılara ve Beyazlara karşı terörü başvurmaları tehlikesi ortaya çıkmıştır... Böylece ben, 1961 Ha-

ziranı başında bazı arkadaşlarımla Güney Afrika'daki durumu uzun uzadıya ve titizlikle değerlendirdikten sonra, bu ülkede şiddet kaçınılmaz olduğu için, Afrikalı önderler açısından hükümetin bizim barışçıl taleplerimize şiddetle cevap verdiği bir zamanda, barış ve şiddetsizliği telkin etmeyi sürdürmenin gerçekdışı ve yanlış olduğu sonucuna vardım." (Age, s.150 vd.)

O halde, taktikteki bu değişiklik, iki nedenden dolayı olmuştur: Bir yandan tümüyle şiddetsiz araçlarla ANC'nin herhangi bir hedefine ulaşması, açıkça olanaksız görüldüğünden. Öte yandan, aksi taktirde ANC militan ve şiddete dayanan mücadele biçimleri isteyen ve bizzat kendisi bu biçimlere geçen siyah kitleler üzerindeki etkisini çok çabuk kaybedeceğinden.

Fakat bu, hiç de şiddete dayanan silahlı bir devrimin ilkesel olarak zorunluluğunu kabul etmeye geçmekle birleştirilmedi.

Birincisi, şiddet yalnızca bir takım şeylere karşı, sabotaj eylemleri vb. olarak uygulanmalıydı. Bu arada, Nelson Mandela'ya göre, "Baştan beri üyelere, operasyonların planlanması ve yürütülmesi sırasında hiçbir durumda insanları yaralamamaları ya da öldürmemeleri konusunda kesin emirler verilmiştir." (Age, s.164)

İkincisi, şiddete dayanan eylemler, ırkçı rejimi devrimci savaş yoluyla yıkmak için değil, ancak... "barışçıl bir çözüm" sağlamak için uygulanmalıydı. Şiddete dayanan eylemler, sonunda gene de ilk hedefleri, özellikle de ırkçı olmayan bir anayasayı kabul ettirmek için çok-uluslu bir kongrenin toplanması konusunda hükümet ve diğer beyaz ırkçılar üzerinde baskı uygulamanın bir aracı olmalıydı. Bu konuda N. Mandela umudunu şöyle dile getiriyordu:

"İlk eylemlerimiz herkesi uyandırmalı ve milliyetçilerin politikasının yol açtığı korkunç durumu görmelerini sağlamalıdır. Umuyoruz ki, henüz çok geç olmadan hükümetin ve yandaşlarının tekrar aklını başına getiririz, böylece içsavaşın umutsuz aşamasına erişilmeden, hükümeti ve politikasını değiştirmek mümkün olur." (age, s.154)

Beyaz ırkçıların taviz vermezliğine bağlı olarak, ANC 1969 yılında, gerilla mücadelesinin başlamasına ilişkin hazır-

1960 Sharpville katliamı. Resmi bilgilere göre polis, 20 000 Siyahın yaptığı gösteriler sırasında 69 kişiyi katletti.

lıkları ele alma ve silahlı kolu olan "Umkhonto We Sizwe" ("Ulusun Mızrağı" -ÇN)'nı daha güçlü bir biçimde inşa etme kararı aldı. Fakat ANC'nin izlediği politikanın özü ve hedefleri değişmediği için, bununla hiçbir şey belirleyici biçimde değişmiş olmadı. Stalin bu konuda şunları yazmıştır:

"Reformlar yolunun, anayasal yolun, 'devrimci eylemleri' ve 'devrimci mücadele'yi hiçbir biçimde dıştalamadığı vurgulanmak zorundadır. Şu ya da bu partinin devrimci ya da reformist karakterinin belirlenmesinde, tek başına 'devrimci eylemler' değil, ancak hangi politik hedef ve görevler uğruna bu partinin bu eylemlere giriştiği ve yararlandığı, tayin edici öneme sahip olarak değerlendirilmelidir. Bilindiği gibi, Rus Menşevikleri, 1906'da Birinci Duma dağıtıldıktan sonra, 'genel grev' ve hatta 'silahlı ayaklanma' örgütleme önerisi yapmışlardı. Fakat bu, onların menşevik kalmaları bağıntısında en ufak birşey bile değiştirmedi. Çünkü o zaman onlar bütün bunları hangi amaçla önermişlerdi? Elbette ki Çarlığı paramparça etmek ve devrimin tam zaferine yardımcı olmak için değil, fakat bir reform elde etmek amacıyla, 'anayasa'yı genişletmek amacıyla, 'daha iyi' bir Duma'nın toplanmasını sağlamak amacıyla Çarlık hükümeti üzerinde 'bir baskı uygulamak' üzere yapmışlardı. Egemen sınıfın iktidarını muhafaza ederken, eski durumları reformdan geçirmek amacıyla, 'devrimci eylemler' — bu bir şeydir, bu anayasal yoldur. Eski durumları ortadan kaldırmak, egemen sınıfı devirmek için 'devrimci eylemler' — bu başka birşeydir, bu devrimci yoldur, bu, devrimin tam zaferinin yoludur. Aradaki fark, temel nitelikte bir farktır." (Stalin, "Ulusal Sorun Üzerine Bir Kez Daha", BE 7, s.188/189, 1925)

Bir başka olumsuzluk olarak, ANC şiddet sorununu geniş kitleleri ilgilendiren birşey olarak değerlendirmemekte, çizgisi ve politikası Güney Afrika'daki siyah kitleleri devrimci şiddet için eğitmeye yönelmemektedir. Tersine ANC, bu konuda, halk kitleleri üzerinde frenleyici ve oyalayıcı bir etkiye sahiptir, çünkü sanki silahlı mücadele geniş işçi ve köylü kitlelerinin bizzat kendi öz sorunları değil de, salt silahlı bir elit grubun sorunuymuş gibi bir görünüm yaratmışlardır.(*)

Fakat ANC silahlı mücadeleyi şu neden le de kararlılıkla geliştirmemiştir ve bu konuda giderek artan olanaklardan yararlanmaya da istekli değildir, çünkü o eskiden olduğu gibi bugün de umutlarının büyük bir kısmını egemen beyazların, daha doğrusu "liberal" kapitalistlerin kampıyla bir "uyuşmaya" bağlamıştır, hatta bu beyazlar ANC ile Güney Afrika'nın gelecegine ilişkin "görüşmeler" yapmak üzere yurtdışına "hac ziyaretlerine" çıkmakta ve bu arada herşeyden önce kendi ekonomik ve politik iktidar pozisyonlarını güvence altına alınmış görmek istemektedirler. 13 Eylül 1985'te Zambiya'da ilk kez beyaz Güney Afrikalı kapitalistlerin temsilcileri ve tekelci beylerle ANC temsilcileri arasında resmi bir buluşma yapıldı. Bu bağıntıda, 1955'in "Özgürlük Çartası"ndaki: "Yeraltı zenginlikleri, bankalar ve tekel işletmeleri, tüm halkın malı haline getirilecektir" talebinin UDF'in 1983 Durban Açıklamasında artık vurgulanmamış oluşuna bir raslantı gözüyle bakılmamalıdır. Bir gazetecinin, ANC'nin Güney Afrika'nın gelecekteki ekonomik sistemi konusundaki görüşlerine ilişkin olarak sorduğu: "Hala yerli özel işletmele-

(*) Dipnot yandaki sütundadır.

(*) Bu konuda, 1. Avusturya Cumhuriyetindeki "Cumhuriyetçi Koruma Birliği"ne ilişkin deneyimler son derece öğreticidir. Sosyalist Parti yönetimi, koruma birliğini inşa ederken, hiçbir devrimci niyeti yoktu. Onların parti yönetiminin emri altında özel silahlı bir formasyondan anladıkları, proletaryanın silahlanmasıyla uzlaşmaz çelişki içindeydi, kitlelerin silahlı ayaklanmasının yadsınması bağıntısında, sırf madalyonun öbür yüzüydü, aslında yalnızca bu kitlelerin silahsızlandırılmalarının bir biçimiydi. Koruma Birliği onlar için bir tür "işbölümü" propagandası yapmayı olanaklı kılmaktaydı: Kitleler yalnızca "sosyalistleri" seçsinler, bir ihtimal kaçınılmaz, fakat inşallah hiç de zorunlu olmayacak olan gericiliğin şiddetli saldırısına karşı şiddete dayanan direniş için başkaları vardır, bu, Koruma Birliği'nin yetki alanına giren bir sorundur. Onlar, giderek kaçınılmaz hale gelen faşist gericiliğe karşı silahlı kavga, işçi sınıfının sorunu değildir, salt özel, özgün bir organın sorunudur diye uğursuz bir düşünce yaymaktaydılar —bu hem de öyle bir organdı ki, askeri örgütlenmesi temelinde oportünist Sosyalist Parti yönetiminin emir gücüne tabiydi. Şubat 1934, gerçekten de bu ihanetçi sosyal-demokrat düşünceye acı ve kanlı bir "eleştiri"ydi. (Bu bağıntıda daha ayrıntılı bilgi için bkz.: "12 Şubat 1934'ün Devrimci Dersleri", AMLP MK yayını)

re ve örneğin Amerikan Ford Motor Com - pany'ye yer verilecek midir?" şeklindeki soruya ANC Başkanı Tambo şöyle cevap ver mişti: "Neden olmasın? Burada, Zambiya'- da bankalar ve madenler millileştirilmiş tir ve gene de ülkede özel ve yabancı iş letmeler vardır." ("Der Spiegel" 33/85, s.89) Bu, gerçekten de kökene inen anti- emperyalist bir ekonomik programın açıkça reddidir. Bu, ülkedeki yeni-sömürgeci etkinin varlığını korumanın ve yerli (ve yabancı sermayeyle içiçe geçmiş) büyük burjuvazinin ekonomik iktidar pozisyonla rının sürdürülmesinin açıkça kabulüdür.

ANC, yerli beyaz kapitalistlerin be- lirli "liberal" çevrelerine olduğu kadar, "umutlarını" sözde "demokratik" politika cılara, örneğin Kennedy gibi emperyalizmin temsilcilerine de bağlamıştır; Ken - nedy kendisini boyunduruk altındaki halk ların "avukatı" olarak takdim ettiğinde, kendisine 1985 başında UDF tarafından coş kulu bir kabul düzenlenmişti. Açıktır ki, bundan ancak utanç verici bir peşkeş çek me ortaya çıkabilir!

ANC, ellerini aynı zamanda Güney Afri ka'nın siyah halklarının "doğal müttefi- ki" olarak değerlendirilen Rus sosyal-em peryalistlerine de uzatmaktadır, oysa ki, ANC bizzat kendisi hiçbir biçimde "komü- nist" olmadığını, hem Batının hem de Do- ğunun "avantajlarından" yararlanmak iste diğini tekrar tekrar vurgulamaktadır. Böy lece O. Tambo, Afrika'nın çeşitli devlet lerinin yanısıra, ANC'yi askeri bakımdan destekleyecek olan "sosyalist ülkeler - den" ("Der Spiegel" 33/85, s.89) sözet - mekte, fakat aynı zamanda şunun da altı- nı çizmektedir: "Eğer ABD bize silah ver- seydi, o zaman komünist silahları değil, bunları kullanırdık." (Aynı yerde) Bu a- rada şu da bilinmelidir ki, Güney Afrika nın iliklerine kadar revizyonist "K"P'si ANC'de önemli pozisyonları elinde bulun- durmaktadır.

Bütün bunlar, ANC'nin politikasının, geniş kitlelerin desteğine muhtaç olması na karşın, içerik bakımından geniş işçi ve köylü kitlelerinin çıkarlarına uygun o l m a d ı ğ ı n ı, tersine, kendileri- nin iktidara katılımlarının ve siyah bur juvazi olarak ekonomik gelişmelerinin yo lunu tıkayan belirleyici engel olarak a- partayda karşı çıkan siyahların burjuva üst tabakasının çıkarlarını savunduğunu açığa çıkarmaktadır.

Bundan, ANC ve UDF'in, durmaksızın ye niden "baskı" yapmak için belirli kitle eylemleri ve seferberliklere çağrı yap- tıkları, fakat tam da siyah emekçi kitle lerin bağımsız mücadelesinin güçlü bir bi çimde gelişmesi ve daha üst bir düzeye yükselmesinin sözkonusu olduğu yerde ve anda bunu frenlediği ve bloke ettiği de açığa çıkmaktadır. Onlar bunun yerine tüm araçlarla halk kitlelerinin mücadelesini kendi reformist tasarımları çerçevesinde tutmaya, bu mücadeleyi, geniş siyah kit- leler ezilmeye ve sömürülmeye devam eder ken, kendi egoist; devlet iktidarına or- tak olma emellerinin değirmenine su taşı yacak biçimde kanalize etmeye çabalamak- tadırlar.

Biz, Güney Afrika ırkçı rejiminin sos yal ve ulusal bakımdan takibat altında tuttuğu ve ezdiği herkesle dayanışma i- çindeyiz. Fakat ANC'nin politikasının bu gerçek niteliği açığa çıkarılmalıdır ve komünistler böyle bir politikayı deste- klememelidir. Lenin çok kesin bir biçim- de, ulusal-devrimci ve ulusal - reformcu hareketler arasında ayrım yapmanın gere- ğine işaret etmiş ve şunları vurgulamış- tır:

> "Biz komünistler olarak, sömürge ülke lerdeki burjuva kurtuluş hareketleri- ni, ancak eğer bu hareketler gerçek - ten devrimci iseler, eğer bunların tem silcileri, köylülüğü ve geniş sömürü- len yığınları devrimci ruhla eğitmemi zi ve örgütlememizi engellemezlerse, desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz." (Lenin, "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu Komisyonunun Raporu", Komünist Enternasyonal II. Kongresi, 1920, Le- nin, Eserler, cilt 31, s.230)

Fakat aynı zamanda, ANC'nin politika- sının burjuva-reformist sınıfsal nitelik- ini ortaya çıkarma temelinde, kendimizi ANC ve UDF'i basitçe "lanetlemeye" yönelt mek de yanlış olur. Çünkü ANC'nin tari- hinde siyah işçi ve köylülerin mücadele- sine ihanetler de yeralmasına karşın(*), ve ANC politikası Güney Afrika'nın geri- ci beyaz egemenleriyle bir uzlaşma yönün de yol almasına karşın, böyle yapmakla, gelişimin karmaşıklığı gözönüne alındı - ğında, işler basite indirgenmiş ve belir li şeyler "atlanmış" olacaktır.

Bu arada, kesinlikle bizzat Güney Af- rika'daki devrimcilerin ve Marksist-Leni

---

(*) Örneğin, Komintern VII. Dünya Kongre si'nden önce, "Komintern Seksiyonlarının Faaliyetleri Hakkında Materyaller"de şun lar rapor edilmektedir:

> *"1929 ve 1930 yıllarında tüm Güney Af rika'yı emperyalizme karşı bir kitle hareketleri dalgası kaplamıştı: Silah lı bir ayaklanmaya dönüşen ve Afrika Ulusal Kongresinin ihanetiyle boğulan Worcester'deki tarım işçileri ve yarı cıların grevi..." (Materyaller", Rote Fahne'nin bu sayısının sonundadır.)*

nistlerin mücadelesinin sorunlarıyla, b i z i m oradaki ulusal kurtuluş hareketini desteklememizin sorunları arasında ay rım yapmak zorundayız.

Biz bunu, Komünist Enternasyonal'in 1928'de yapılan VI. Dünya Kongresinde mil li burjuvazi sorunuyla sıkı sıkıya ilişkili olan ulusal-reformizm konusunda "Sö mürge ve Yarı-Sömürgelerde Devrimci Hare ket Üzerine Tezler"de yazılanlar temelin de açıklamak istiyoruz. "Tezler", ulusal-reformizmin değerlendirilmesi konusunda, öncelikle iki hatanın olası olduğuna işa ret etmektedirler:

"a) Ulusal-reformist ve ulusal-devrim ci yönelimler arasındaki farkın anlaşılmaması, bir burjuvazinin peşinden koşma politikasına, proletaryanın bur juvaziden politik ve örgütsel olarak yeterince açık bir biçimde uzaklaşmamasına, en önemli devrimci sloganla - rın (özellikle tarım devrimi sloganının) örtbas edilmesine vb. götürebile cektir...

b) Burjuva ulusal-reformizminin, feodal-emperyalist kamptan farklı olarak, küçük-burjuvazi yığınları, köylülük ve hatta, en azından hareketin ilk aşama sında işçilerin bir bölümü üzerindeki etkisi sayesinde sahip olduğu özel önemin küçümsenmesi, sekter bir politi kaya, komünistlerin emekçi kitleler - den soyutlanmasına vb. yolaçabilir." (Komintern'in VI. Dünya Kongresi Tuta nağı, cilt II, Tezler - Kararlar - Prog ram - Tüzükler, s.173)

"Tezler", ulusal-reformist güçlerin em peryalizmle her çatışmada, küçük-burjuva ları ve diğer kitleleri yanlarında tutabilmek ve emperyalizmi belirli tavizleri vermeye zorlamak için, bir yandan milliyetçi "ilkelere bağlılık" tasladıktarına, öte yandan emperyalizmle barışçıl bir uz laşma olanağı konusunda hayal tohumları ektiklerine işaret etmektedir.

"Tezler", burjuva-reformist muhalefetin, "devrimci hareketin gelişmesi için, —gerek olumsuz, gerekse olumlu—" ger çek, özel bir öneme sahip olduğuna, fakat bunun ancak kitleler üzerinde etkin oldu ğu taktirde sözkonusu olduğuna (ki bu Gü ney Afrika'da sözkonusudur) işaret etmek tedirler:

"En önemlisi, onun, emekçi kitlelerin kendi ardından gitmesini garanti altı na almayı ve onları devrimci mücadele den alıkoymayı başardığı ölçüde, devrimci hareketin gelişmesi üzerinde frenleyici, yavaşlatıcı bir etkiye sa hip olmasıdır. Öte yandan, burjuva mu halefetin —fazla ileri gitmese de— egemen emperyalist-feodalist bloka kar şı çıkması, geniş emekçi kitlelerin po litik uyanış süreci üzerinde hızlandı rıcı bir etkiye de sahip olabilir; u-lusal-reformist burjuvaziyle emperyalizm arasındaki somut açık çatışmalar, aslında az bir önem taşımalarına karşılık, belirli koşullar altında, dolay lı olarak büyük devrimci kitle eylemlerinin gelişmesine bile neden olabilirler.

Ancak bizzat reformist burjuvazinin kendisi, muhalefet eylemlerinin böyle bir etki yaratmasını olanaksızlaştırmaya uğraşır ve şu ya da bu biçimde, bunu ta baştan felce uğratmayı dener. Fakat derin bir politik krizin nesnel

YURTTAŞLIK HAKLARININ PROLETARYA AÇISINDAN ÖNEMİ

Üzerine Stalin

"Proleterler için yurttaşlık haklarının ne kadar büyük önem taşıdığını çok iyi anlıyoruz. Yurttaşlık hakları savaşta bir silahtır; bubu hakları elinden almak demek, silahı almak demektir. Fakat silahsız proleterlerin iyi savaşamayacağını kim bilmez ki? Tüm Rusya milliyetlerinin proleterlerinin iyi savaşmaları, Rusya proletaryası için zo runludur, çünkü bu proleterler ne kadar iyi savaşıyorlarsa, o kadar çok sınıf bilincine sahip olacak - lardır ve ne kadar çok sınıf bilin cine sahip olurlarsa, Rusya proletaryasının sınıf birliği o kadar sağlam olacaktır. Evet, bütün bunları biliyoruz, bunun için savaşıyoruz ve bütün gücümüzle Rusya mil liyetlerinin yurttaşlık eşitliği i çin savaşacağız. Partinin, "cinsiyet, din, ırk ve m i l l i y e t ayrımı olmaksızın bütün yurttaşların tam hak eşitliğinden" sözettiği Parti Programımızın 7. maddesini okursanız, Rusya Sosyal-Demok - rat İşçi Partisi'nin bu isteklerin gerçekleştirilmesini üzerine aldığını göreceksiniz."

(Stalin, "Sosyal-Demokrasinin Ulusal Soruna İlişkin Anlayışı Nedir?", Stalin, Eserler, cilt 1, s.38, 1904, Almanca, altı orijinalde çizili)

önkoşullarının varolduğu yerde, ulusal-reformist burjuvazinin eylemleri, hatta devrimin gerçek ocağıyla en az ilişkisi olan, emperyalizmle en önemsiz çelişkiler bile, en ciddi önemi kazanabilirler.

Komünistler, tüm ve her çatışmadan yararlanmayı, bunları alevlendirmeyi ve önemini artırmayı, devrimci sloganlar için ajitasyonu, bu çatışmaların derslerini geniş yığınlar içine taşımak, bu kitleleri bağımsız, kendi talepleriyle vb. açık eylemlere girişmelerini teşvik etmekle birleştirmeyi öğrenmek zorundadırlar." (s.177/178)

Açıktır ki, bizzat Piskopos Tutu ve diğer benzerleri gibi kimselerin sahneye çıkmalarının tümüyle çelişkili sonuçlarla bağıntılı olabileceği bir yerde, Güney Afrikalı devrimci ve Marksist-Leninistlerin siyah kitle hareketinin sorunlarını ele almaları bağıntısında bu önemli tezler, son derece günceldir. Devrimciler bu run kıvırarak bunlara aldırmadan geçmemeli, tersine, "Tezler"in vurguladığı gibi, olası bütün çalışmaları halk kitleleri - nin kendi talepleriyle bağımsız eylemlerini alevlendirmek ve geliştirmek için kullanmalıdırlar!

Devrimci ulusal kurtuluş mücadelesine hareketleriyle defalarca ihanet etmiş, fakat henüz nihai olarak ve açıkça Karşı - Devrim kampına geçmemiş olan partiler hakkında, devamla "Tezler"de şöyle denmektedir:

"Hiç kuşku yok ki, bunu yapacaklardır, fakat bugün için tam da gerçek yüzleri henüz geniş emekçi kitlelerin gözünde açığa çıkarılmamış olduğu için, tehlikelidirler. Bunların maskesini düşürmek için henüz çok büyük bir komünist aydınlatma çalışması, ayrıca bu kitlelerin çok büyük, yeni, kendi politik deneyimleri gereklidir. Eğer komünistler, bu aşamada emekçi kitlelerin ulusal hareketin burjuva ulusal - reformcu önderliğine olan güvenlerini sarsmayı başaramazlarsa, o zaman bu ön derlik devrimci hareketin bir sonraki atılımında devrim için muazzam bir tehlike olacaktır." (age, s.178)

Kurtuluş mücadelesinin şimdiki ırkçılığa karşı, tarım devrimi ve anti-emperyalist aşamasında esas sorun, siyah proletarya ile siyah burjuvazi arasındaki mücadele değildir, fakat proletaryanın ulusal-devrimci kurtuluş mücadelesinde ezen ve sömüren beyazlara karşı hegemonyayı mücadeleyle ele geçirmesidir. Fakat bu, kesinlikle siyah burjuvazinin reformizmi ve uzlaşmacılığına karşı mücadeleyi de gerektirmektedir. İşte bu yüzden bugün Güney Afrika için, Komünist Enternasyonal VI. Dünya Kongresinin "Tezler"inin komünistlerin önüne koyduğu, emekçi kitleler önünde ve deneyimler temelinde, ulusal-reformizmin tehlikeli karakterini,

"özellikle önderlerini, ulusal hareket içindeki gönülsüzlüklerini ve yalpalamalarını, onların bezirgan siyasetlerini, emperyalistlerle... uzlaşma çabalarını, eski teslimiyetçilikle rini ve karşı-devrimci tavırlarını, proletarya ve köylülüğün sınıfsal talepleri karşısındaki gerici direnişlerini, onların içi boş milliyetçi saçmalıklarını, ülkenin barışçıl bir biçimde sömürgelikten kurtulması (dekolonizasyon -TÇN) konusunda yaydıkları zararlı hayalleri ve ulusal kurtuluş mücadelesinde devrimci yöntemlerin uygulanmasını sabote etmelerini" (age, s.179)

amansızca teşhir etmek görevi, günceldir.

Bu, ilk planda, Güney Afrikalı Marksist-Leninistlerin bizzat kendi görevi olmasına ve biz bu anlamda bulunduğumuz yerden taktik gerekliliklerı hiçbir biçimde belirleyemeyecek olmamıza karşın, böylelikle aynı zamanda b i z i m tavrımız sorunu da gündeme gelmektedir.

Komintern'in sözünü ettiği, "burjuva ulusal-reformizminin, feodal-emperyalist (Güney Afrika'da: ırkçı-emperyalist —Yazarın Notu) kamptan farklı olarak, küçük burjuvazi yığınları, köylülük ve hatta işçilerin bir kısmı üzerindeki etkisi sayesinde sahip olduğu özel önemin küçümsenmesi" tehlikesi, boyunduruk altında bulunan siyahların emperyalist sömürüsünde muazzam ölçüde pay sahibi olan ve ırkçı rejimi aynı şekilde muazzam ölçüde destekleyen emperyalist bir ülkenin bakış açısından değerlendirildiğinde, kaçınılmaz olarak Avrupa şövenizmine ve burnu - büyüklüğe yolaçacaktır. Bu, proleter enternasyonalizminin yaralanması olurdu, çünkü böylelikle ezilen ulusların oradaki mücadelelerinin değerinin küçümsenmesi ortaya çıkar.

Örneğin, ANC'nin şiddetsizlik propagandasından en azından belirli şiddet biçimleri uygulanması propagandasına doğru gelişimine ilişkin stratejik çizgisi ele alındığında, burada birbirinden son derece farklı, evet, taban tabana zıt iki faktörün etkisi açıkça görülecektir: Bir yandan ulusal-reformist önderlerin kitle üzerindeki etkilerini muhafaza etme çabaları, fakat diğer yandan, salt saygı duymayı gerektirmekle kalmayan, aynı zamanda gerçekten devrimci güçlerin artan olanakları bağıntısında büyük bir iyimserliği de haklı kılan kitlelerin muazzam bir

öğrenme sürecinde olduğu gerçeği.

Burada Lenin'in, el altından ulusal hareketin mahkum edilmesi sonucuna varan bir "eleştiri"ye açıkça karşı olan şu sözleri, son derece günceldir:

"Ezilen ulus burjuvazisinin ulusal ayaklanma konusunda s a l t geveze - lik ettiğini, gerçekteyse kendi halkının arkasından ve kendi halkına k a r ş ı ezen ulus burjuvazisiyle anlaşmalar yaptığını... sık sık tespit edi - yorsak, o halde bu tür durumlarda, devrimci Marksistlerin eleştirisi, ulusal hareketi hedef almamalı, fakat ulusal hareketin yüzeyselleştirilmesini, harc-ı alem bir duruma getirilmesini, onun küçük hesaplar peşinde bir atışmaya dönüştürülmesini hedef almış olmalıdır... fakat bundan (eleştiri - den —Yazarın Notu), tüm bir halkın ulusal ayaklanmasına ya da ulusal baskıya karşı ciddi bir mücadelesine des tek olmamak sonucu çıkarılmamalıdır." (Lenin, "Marksizmin Bir Karikatürü", cilt 23, s.54/55, 1916, altı orijinal de çizili)

DEVRİMİN BUGÜNKÜ AŞAMASINDA AFRİKA MİLLİYETÇİLİĞİ SORUNU BAĞINTISINDA PAC VE "ULUSAL FORUM" ÖRGÜTLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ HAKKINDA

Bugün Güney Afrika'da ANC ve ANC'den şiddetle etkilenen UDF'in yanısıra, siyah direniş içinde daha bir dizi başka örgüt vardır, bunlar bugün ANC'ye oranla kitleler üzerindeki etkileri bakımından geride kalmakla birlikte, şu ya da bu oranda önemli bir rol oynamaktadırlar.

Bu bağıntıda, öncelikle 1959 yılında ANC'den esas olarak "Afrika milliyetçiliği"ne ilişkin farklılıklar, fakat aynı zamanda başka çelişkiler yüzünden de ayrılmış olan "Pan-African Congress" (Tüm-Afrika Kongresi —TÇN) sözkonusudur.

Ayrıca, 60'ların "Black Conscious Hareketi" (Siyah Bilinç Hareketi —TÇN) geleneğine bağlı kalmış olan ve UDF örgütlerinden farklı olarak, "Ulusal Forum"da birleşmiş olan örgütler de sözkonusudur. Bunlar AZAPO (Azan Halk Örgütü) ya da "Cape Action League" (Kap Eylem Ligası) gibi örgütlerdir ki, bunlar özellikle anti-emperyalist eylemlerle öne çıkmışlardır.(**)

Sözü geçen örgütler kısmen ANC'nin tavırları ve politikasını sert bir biçimde eleştirmekte ve çeşitli sorunlar konusunda bizzat kendileri, öyle tavırlar ortaya koymaktadırlar ki, biz bugün bu örgütler konusunda toplu bir değerlendirmeye sahip olmamamıza karşın, bunlar vurgulanmaya değer.

PAC Başkanı John Nyati Pokela, devrimci şiddet sorunu konusunda şunları söylemişti:

(*) S e n d i k a l a r ı n oynadığı rol de giderek önem kazanmaktadır. 1985 Kasımında yeni bir sendikalar birliği kurulmuştur, Güney Afrika Sendikaları Kongresi, COSATU. COSATU Güney Afrika tarihindeki en büyük sendikal birliktir. 500 bin işçiyi kucaklayan 36 sendikayı kapsamaktadır, bu işçilerin büyük çoğunluğu siyahtır. COSATU önderliği UDF ile çok yakın bağ içindedir.

COSATU'nun yanısıra, "Black Conscious Hareketi", aynı şekilde "Ulusal Forum"a, ya da başka siyasi eğilimlere yakın olan ve yaklaşık olarak 200 000 işçiyi kapsayan başka sendikalar da vardır.

Bugün sendikaların daha yüksek ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi mücadeleleriyle kendilerini sınırlamamaları, artan bir biçimde siyasi talepler ileri sürmeleri son derece önemlidir.

(**) AZAPO ve "Cape Action League", 1985 te anti-emperyalist pankartlar, bildiriler ve koro halinde bağırarak, emperyalistlerin temsilcisi Kennedy'ye "sıcak bir karşılama töreni" düzenlemişlerdir, bu konuda şunlar bildirilmektedir:

"Orta yerde, keskin bir sesle yakınlığını belirten, yasaklanmış ANC bayrağı önünde duran ve Güney Afrika halkının acılarını Amerika'ya ileteceğine söz veren ABD senatörü Edward Kennedy. Ve birden bire bir pankart denizi: "Kennedy Go Home!" (Kennedy Defol!), "Remember Vietnam!" (Vietnam'ı Hatırla!), "Liberation Yes, Imperialism No" (Kurtuluşa Evet, Emperyalizme Hayır), "Kennedy for Peaceful Profits" (Kennedy Barışçıl Kârların Adamıdır), ve "Hands Off Nicaragua" (Nikaragua'dan Elinizi Çekin). ("Falter", 6/85, s.9)

"PAC şiddetsizliği, mücadele aracı olarak ortaya koymaya son vermiştir ve, halkın zaferini güvence altına almanın biricik etkin aracı olarak... devrimci silahlı mücadelenin kabul edilmesinin yolunu tayin edici bir biçimde hazırlamıştır." (Alıntı "Ikwezi"de Nisan 1982, s.56)

Dolaylı yoldan da olsa, PAC Başkanı bu sorun konusunda ANC'ye şu haklı eleştiriyi yöneltmektedir:

"Bunun da ötesinde... Güney Afrika ırkçı rejimi, salt tesisler ve diğer cansız nesnelere yapılacak saldırılarla, bunlar sık sık yapılsa da, dize getirilemez. Rejim, ordu ve polis tarafından iktidarda tutulmaktadır. Eğer rejim yıkılacaksa, apartayd devletinin bu iki dayanağı, güçlü bir biçimde ve sistemli olarak saldırıya uğratılmak zorundadır. Irkçı sömürgecilerin ve onların yandaşlarının görüşlerini radikal bir şekilde değiştirmek için (*), silahlı mücadele ilk planda ölümlülere karşı yürütülmelidir." (agd, s.56)

Emperyalizme karşı tavır konusunda PAC Başkanı şu doğru şeyleri söylemişti:

"PAC, Amerikan emperyalizmiyle Batı Alman emperyalizmi arasında bir ayrım yapmamaktadır. Emperyalizm bütün dünyada aynıdır. Biz Afrika'dakiler, emperyalizmin kurbanlarıyız. Afrika, emperyalizmin entrikaları ve pratik uygulamalarıyla yoksul bırakılmıştır. Biz, emperyalizmin bütün biçimlerine karşıyız, çünkü ülkemizin ve kıtamızın zenginliklerinin halkımızın gerek sinimlerine ve çıkarlarına yararlı olmasını istiyoruz." (agd, s.3)

PAC Başkanı, PAC'nin

"hiçbir zaman şu ya da bu süper gücün (**) uşağı ya da temsilcisi olmayacağını" (agd, s.56)

vurgulamakla, Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır sorununa değinilmiş olmaktadır.

AZAPO da, bu bağıntıda açıkça ANC'den ayrılan önemli doğru pozisyonlar getirmektedir. Örneğin AZAPO enerjik bir biçimde, sayesinde bugün varolan apartayd reejiminin safdışı edileceği, fakat varolan sömürü rejiminin ayakta tutulacağı bir "çözüm" konusunda uyarıda bulunmaktadır:

(*) Fakat burada hiç kuşku yok ki, şu yanlış anlayışa açık kapı bırakılmaktadır: Sanki silahlı mücadele, "ırkçı sömürgecilerin ve onların yandaşlarının görüşlerini radikal biçimde değiştirmek için gerekli" imiş, ve sanki ANC ile farklılık, ANC bu amaca salt sabotaj önlemleriyle ulaşmak istiyormuş, oysa bu ancak ilk planda ölümlülere karşı silahlı mücadele ile benimsetilebilirmiş anlayışı. Elbette ki silahlı mücadele, devrimci savaş, ilk planda beyaz iktidar sahiplerinin karşı-devrimci devlet aygıtını parçalamak için gereklidir. Gerçek bir devrimci halk savaşının amacı hiçbir zaman, gerici egemen sınıfların "anlayışını değiştirmek" olamaz, çünkü ezilenler hiçbir zaman kendilerini ezenlerin "akıllarının başlarına geleceğini" hesaba katamazlar. Silahlı mücadelenin gelişmesi, devrimin ilerlemesi süreci içinde ırkçıların yandaşlarının görüşlerini değiştirebilecekleri tümüyle reddedilemez, fakat ulusal kurtuluş savaşının amaçlarını gerçekleştirmek açısından bu, ancak tali bir önem taşıyabilir.

(*) PAC Başkanı burada Rus sosyal-emperyalizmini ve Amerikan emperyalizmini tanımlamak için "süper güç" kavramını kullanmaktadır.

Birçok kez "süper güç" kategorisinin Leninizme aykırı olduğunu ortaya koyduk. Emperyalizmin önemli bir özelliği, bazı emperyalist b ü y ü k g ü ç l e r i n dünya egemenliği için dalaşmasıdır. Amerikan ve SB emperyalizmini "süper güçler" olarak ayırmak, tüm emperyalist büyük güçlerin dünya egemenliğini ele geçirmek için dalaştığını gözlerden gizlemektedir, yani sırf onlardan (emperyalist büyük güçlerden -TÇN) ikisi, yani ABD ve Sovyetler Birliği değil, Batı Alman, Fransız, İngiliz ya da Japon emperyalizmi gibi emperyalist haydutlar ve savaş kışkırtıcıları da dünye egemenliğini ele geçirmek için dalaşmaktadırlar.

"Süper güçler teorisi" karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"nin ayrılmaz bir parçasıdır. "Süper güçler" uydurması, "Birinci Dünya" ve "İkinci Dünya" arasında yapılan revizyonist ayrıma temel oluşturmaktadır. (Bu bağıntıda daha ayrıntılı bilgi için bkz. Rote Fahne, sayı 165, "Deng Siao-ping'in Revizyonist Üç Dünya Şemasının Eleştirisi")

PAC'nin "Üç Dünya Teorisi" karşısında bir bütün olarak tavrı konusunda elimizde hiçbir bilgi yok. Yukarıda alıntı yaptığımız, örneğin Batı Alman emperyalizmi bağıntısındaki, doğru konumları, onun en azından bu revizyonist teoriyi tüm gerici sonuçlarıyla savunmadığını göstermektedir.

Buna karşılık, PAC'nin ÇKP'nin bugünkü karşı-devrimci önderliği konusunda açık-seçik bir karşıt-tavrı olup olmadığını da bilmiyoruz.

"Öte yandan, milliyetçi hükümetin bir fraksiyonunun bu sıralar niyetlendiği gibi, sömürgeci ve burjuva devletin niteliğini değiştirmeksizin ırkçı yasaları ortadan kaldırmak, tamamen olanaklıdır. Bu, karşısında kendimizi korumak zorunda olduğumuz yeni-sömürgeci bir durum olurdu. Bu nedenle, mücadelemizi ırk ayrımına karşı bir mücadele olarak nitelemek, ya da salt bir ırk savaşından sözetmek yanılgısına düşmemeliyiz. Anti-apartayd strateji, bizi üstyapı düzeyinde problemler ile, belirli yasaların ortadan kaldırılması ile karşı karşıya bırakıyor; fakat bu strateji bize, sömürgeci devletin devrimci bir biçimde yıkılması (demonte edilmesi -TÇN) ve emperyalist baskıya son verilmesi konusunda bir garanti vermiyor. O halde, bir ırk savaşı sloganı, benzer hedeflere hizmet etmektedir." (AZAPO'nun 1980 yılında yapılan Delegeler Konferansının Belgesi, "Ikwezi", Nisan 1982, s.58'den alıntı)

Burada sözü edilen örgütler, ANC'yi beyaz azınlığa karşı tavizkâr tavrından ötürü, yani boyunduruk altında bulunan siyah çoğunluğun çıkarlarını tutarsız bir biçimde savunmasından ötürü de eleştirmektedirler. ANC'nin "Güney Afrika, ister siyah olsun ister beyaz, içinde yaşayanların tümüne aittir" (ANC Özgürlük Çartası, 1955) formülasyonuna karşı, Güney Afrika'nın siyah bir ülke olduğu —ki görüşümüzce bu doğrudur— öne sürülmektedir. AZAPO bu konuda da şunları yazmaktadır:

"Ülke uğruna mücadele, politik bakımdan doğru bir biçimde, Afrika'nın yerli halklarının kendi kaderlerini tayin etme mücadelesi olarak nitelenebilir. Bu kendi kaderini tayin etme, halkların çoğunluğunun çıkarlarını yansıtan bir hükümetin oluşturulması hakkı olarak politik biçim kazanır ki, ülkemiz koşullarında bu kuşkusuz ki bir siyah çoğunluk hükümeti anlamına gelecektir." (AZAPO'nun 1980 yılında yapılan Delegeler Konferansının Belgesi, "Ikwezi", Nisan 1982, s.58'den alıntı)

Beyaz şövenistler işte bu yüzden bu örgütlere derhal kirli iftiralar yağdırmışlardır. Onlar, "çoğulculuk" maskesi ardında, böylelikle "siyah ırkçılığın", yani yalnızca markası tersine çevrilmiş ırkçılığın savunulacağını iddia etmektedirler. Örneğin, Avrupa şövenisti Avusturya "Komünist" Partisi, AZAPO'nun bir tür "karşıt-ırkçılık" savunduğunu ve "tüm beyazların ırkçı olduğunu" iddia ettiğini yaymaktadır. ("Halkın Sesi", 4.8.85, "Hafta sonu" eki)

Bu şövenistler bunu yapmakla ancak kendi gerici ve aynı zamanda anti-komünist özlerini açığa vurmaktadırlar. Çünkü,

"tüm ırkların, siyahların, melezlerin ve beyazların eşit haklara sahip olduğu bir işçi-köylü cumhuriyetinin bir aşaması olarak bağımsız Güney Afrika Yerlileri Cumhuriyeti" (Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin 1928'deki "Güney Afrika Sorunu Hakkında Karar"ı, dergimizin bu sayısının sonunda yer almaktadır)

sloganının, Güney Afrika Komünist Partisi içindeki şövenist direnişlere karşı propagandasını yapan, Komünist Enternasyonal'di. Komintern Yürütme Komitesi, bu slogana karşı yönelecek çeşitli "itirazlar"ın doğrudan doğruya beyaz şövenizmin den kaynaklandığını tespit etmişti:

"Bu slogan, beyaz halka mensup sömürücü olmayan unsurları dikkate almadığımız ya da unuttuğumuz anlamına gelmez. Tam tersine, slogan tüm ırklar için tam ve eşit haklar talep etmektedir. Beyaz emekçi kitleler, kendilerinin Güney Afrika'da ulusal azınlık oluşturduklarını kavramak zorundadırlar ve yerli kitleleri desteklemek ve onlarla birlikte İngiliz burjuvazisine ve beyaz emperyalizme karşı ortak mücadele etmek, onların görevidir. Bir yerli cumhuriyeti sloganına karşı, onun beyazları korumayacağı noktasında bir itiraz, objektif olarak, Güney Afrika yerli halka aittir doğru temel ilkesini reddetmeye geçirilmiş bir kılıftan başka birşey değildir." (Aynı yerde)

Eğer "Afrika milliyetçiliği" sorununu tartışacaksak, o halde bu nokta daha başından açık olmalıdır. Revizyonistlerin ve diğer şövenistlerin kirli iftiraları açığa çıkarılmak zorundadır. Ancak bu temel üzerinde, gerçekten var olan Afrika milliyetçiliğine karşı doğru tavır takınılabilir.

"Afrikanizm"in gelişmesi, hiç kuşku yok ki, Güney Afrika'daki siyahların barbarca milliyetçi ve ırkçı bakımdan ezilmelerine cevap ve tepkidir.(*)

(*) ANC Gençlik Ligası'nın 1947'de ölen ilk başkanı Anton M. Lembede, o zamanki ANC önderliğiyle zaten çelişkili bir biçimde, diğerlerinin yanısıra, Afrika milliyetçiliğinin ana ilkelerini şöyle tanımlıyordu:

"Afrikalılar birdir. Heterojen kabilelerden homojen bir ulus yaratmak zorunludur. Ulusal birliğin temeli, Afrikalıların ulusal duygusu, hangi kabileye mensup olduğuna, sosyal konumuna, eğitim düzeyine ya da ekonomik sı

(Dipnotun devamı bir sonraki sayfada)

Afrika milliyetçiliği ele alınırken, Lenin'in şu önemli önermesini anlamak ve gözönünde bulundurmak gereklidir:

"H e r ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, baskıya k a r ş ı olan genel demokratik bir içerik taşır ve biz bu içeriği k a y ı t s ı z ş a r t s ı z destekleriz, bunu yaparken ulusal ayrıcalık sağlama çabalarını kesinlikle reddederiz." (Lenin "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı", cilt 20, s.415, 1914, altı orijinalde çizili)

Lenin'in bu sözleri, desteklemenin bu burjuva milliyetçiliğinin tüm içeriğini kapsayamayacağı, tersine yalnızca bunun "demokratik içeriğini" kapsayabileceğini açıkça ortaya koymaktadır, çünkü Lenin, hemen ardından kısıtlamayı getirmektedir: "... bunu yaparken, kendi ulusal ayrıcalık sağlama çabalarını kesinlikle reddederiz."

Bu "demokratik içeriği" ortaya çıkarmak — bu tam da Güney Afrika'daki bugünkü koşullarda, siyah milliyetçiliğin ardında, kendi ulusal bilinci uğruna bir kavganın yattığını göstermek demektir. Bu ulusal bilinç kavgasının ardında, bir ulus yaratma mücadelesi açıkça görülmektedir; bu, ulusal baskıya karşı mücadeleyi geliştirdiği için ilerici bir rol oynamaktadır. Bu, özellikle kabile kavgalarının yarattığı bölünmeyi aşmak açısından ilerici bir etkendir. Beyaz iktidar sahipleri bugün tam da daha güçlü bir biçimde, ezilen siyahları birbirine karşı kullanmak ve birbirine karşı kışkırtmak için kabile kökenlerini ve kabile bilincini kullanmaya çalışmaktadırlar. Bu koşullarda, Lenin'in boyunduruk altındaki halkların komünistleri için yapmış olduğu tespitler, Güney Afrikalı komünistlerin önüne bir görev olarak çıkmaktadır:

"Onlar, bu halkları harekete geçiren ve zorunlu olarak harekete geçirmek zorunda olan ve tarihsel bir açıklaması bulunan burjuva milliyetçiliğiyle bağ kurmak zorunda kalacaklardır." (Lenin Doğulu Komünist Örgütlerin İkinci Kongresine Sunulan Rapor, eserler, cilt 30, s.147, 1919)

Lenin çok açık bir biçimde, yalnızca ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği ile "bağ kurmak"tan sözediyor, çünkü burada sözkonusu olan, bu milliyetçiliğin "demokratik içeriği" ile bağ kurmaktır, yani hiçbir biçimde bu milliyetçiliğin tümünün bir tür devralınması değildir; çünkü "ulusal ayrıcalık sağlama çabaları" kesinlikle reddedilmek zorundadır. Aynı zamanda, burjuva milliyetçiliğinin daima en azından belirli olumsuz özellikleri ve sonuçları olduğu bilince çıkartılmalıdır.

"Kendi ulusal ayrıcalığı konusunda çaba göstermek" — bu tam da burjuva milliyetçiliğidir. Bu konuda Lenin aynı bağıntıda, ilkesel olarak iki eğilimi ortaya çıkarmanın önemli olduğunu yazmaktadır:

"Ezilen bir ulusun burjuvazisi, ezenlere karşı mücadele ettiği ö l ç ü d e, b u ö l ç ü d e biz her zaman ve her durumda herkesten daha kararlı bir biçimde bundan y a n a ç ı karız, çünkü biz baskının en amansız ve tutarlı düşmanıyız. Ezilen bir ulusun burjuvazisi, k e n d i burjuva milliyetçiliğini savunduğu ölçüde, buna karşıyız. Ezen ulusun ayrıcalıklarına ve şiddete dayalı egemenliğine karşı mücadele ve hiçbir biçimde ezilen ulusun ayrıcalıklar konusunda çabalarını kolaylaştırmamak." (Lenin, age, s.414/415, altı orijinalde çizili)

Bu sorunda da sözkonusu olan şey, boyunduruk altındaki ulusun komünistlerinin ve boyunduruk altında tutan, ya da emperyalist bir ulusun komünistlerinin görevleri arasında titizlikle ayrım yapmaktır.

Emperyalist bir ülkenin Marksist-Leninistleri olan bizler için de şunlar geçerlidir: "Ezilen ulusun ayrıcalıklar elde etme çabalarını hiçbir biçimde kolaylaştırmamak." Fakat "ulusal ayrıcalıklar" elde etme çabalarına karşı m ü c a d e l e, a n c a k ezilen ulusun b i z z a t kendi devrimcilerinin işidir. Çünkü ezen ulusun ya da ırkın pozisyonundan yürütülecek böyle bir mücadele, boyunduruk altında tutulan ulus ya da ırk tarafından kaçınılmaz bir biçimde, köleleştirmek konusunda diğer bir düşmanca eylem olarak kavranacaktır ve böyle de kavranılmalıdır. Bu konuda Stalin'in 1923'te Rusya'da proletarya diktatörlüğü koşullarında şövenizme karşı mücadele görevleri bağıntısında söyledikleri, örnek olarak (bugün de —TÇN) geçerlidir:

"Rus komünistleri, Tatar, Gürcü, Başkır şövenizmine karşı mücadele edemezler; çünkü eğer Rus komünisti Tatarya da Gürcü şövenizmine karşı mücadele verme zor görevini üstlenecek olursa, o zaman bu mücadele, bir Büyük-Rus şövenistinin Tatarlara ya da Gürcülere

---

(Önceki sayfadaki dipnotun devamıdır.)

nıfına bakılmaksızın, Afrikalı olmak duygusudur..." (Orbon'un "Güney Afrika/Azanya'da Siyahların Durumu"ndan alıntı, Batı Berlin 1980, s.476)

karşı mücadelesi olarak değerlendirilecektir. Bu, tüm sorunu karmakarışık edecektir. Yalnızca Tatar, Gürcü ve diğer komünistler, Tatar, Gürcü ya da diğer şövenizmlere karşı mücadele edebilirler, ancak Gürcü komünistleri bizzat kendi Gürcü milliyetçiliklerine ya da şövenizmlerine karşı başarıyla mücadele edebilirler." (Stalin, "Parti ve Devlet İnşasında Ulusal Etkenler Üzerine Rapora Sonsöz", SBKP/B XII. Parti Kongresi, Stalin, Eserler, cilt 5, s.234, 1923)

Demek ki, temelde sözkonusu olan şey, emperyalist bir ülke olan Avusturya'da, proleter enternasyonalist eğitimde ağırlığın bizde egemen olan milli- ve Avrupa şövenizminin tüm biçimlerine karşı amansız bir mücadele anlayışının derin bir biçimde kavranmasına verilmelidir.

"Lafta emperyalizme düşman olan, oysa gerçekte 'kendi' sömürgelerinde 'kendi' burjuvazisinin yıkılması için devrimci bir mücadele yürütmeyen, sömürgelerde her tarafta başlanmış olan devrimci çalışmaları sistemli bir biçimde desteklemeyen, oralara sömürgelerdeki devrimci partiler için silahlar ve yazılar göndermeyen... parti, bir lümpenler ve hainler partisidir."

Lenin, Eserler, cilt 29, s.497

AVUSTURYA MARKSİST-LENİNİSTLERİNİN GÜNEY AFRİKA'DA KURTULUŞ MÜCADELESİNİN BUGÜNKÜ DURUMU KARŞISINDAKİ TAVIRLARI

Marksist-Leninistler, dünya tarihine ilişkin deneylerin olumlu ve olumsuz tekrar tekrar onaylamış olduğu şeyleri bilmektedirler:

Gerçek devrimci bir önderlik olmaksızın, devrimci bir teoriyle, hareketin ve devrimin yasalarının bilinci ile silahlanmış ve milyonlarca kitleyi doğru bir strateji ve taktikle yönlendiren ve onlar arasında devrimci bilinç ve örgütlülük yaratabilen proletaryanın öncüsünün önderliği, Marksist-Leninist Parti olmaksızın, son tahlilde, devrimci bir kurtuluş hareketi zafer kazanamaz. Eğer bugün ne Güney Afrika ve ne de Namibia'da, bırakalım kitle hareketini yürütmeyi, böyle bir devrimci parti, böyle bir devrimci güç görülmüyorsa, bu, ülkemizdeki Marksist-Leninistler açısından yalnızca dışardan gözlemci olarak Afrika'nın güneyindeki gelişen kendiliğinden kitle hareketini gözlemlemek, fakat bunun dışında, böyle güçler kendilerini gösterene değin beklemek anlamına mı gelir? Ya da hattâ, nasıl olsa zorunlu olarak bir yenilgiyle son bulacağı için, tüm hareketin hiç bir anlamı yok diye sızlanmak anlamına mı gelir?

1870'de Paris komüncülerinin yenilgisini önceden görmüş olan, işçileri uyarmış ve böyle olgunlaşmamış koşullar altında hükümeti devirme girişimi umutsuzca bir delilik olarak adlandırmış olan Karl Marx'ı örnek alalım. Fakat 1871 Martında silahlı ayaklanma gerçekleştiğinde Marx proleter devrimini, Paris Komünü'nün "hayalperestlerini" en büyük coşkuyla selamlamış ve Rusya'da 1905 devriminin yenilgisinden sonra "Silahlara sarılmamak gerekirdi!" diyen Rus döneği Plehanov gibi sızlanmamıştır. Marx, amacına ulaşmamış olmasına ve varolan koşullarda ulaşmasının olanaksız olmasına karşın, devrimci kitle hareketinin proleter dünya devriminde ileriye atılmış muazzam bir adım olduğunu görmüş ve bu girişimi, dersler çıkarmak için incelemiştir.

Avusturya Marksist-Leninistleri açısından devrimin proleter, Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmesinin mutlak zorunluluk oluşu, artık bazı reformcuklarla kandırılamayan, giderek daha fazla nefret edilen ırkçı-faşist rejimi hedef alan ve giderek daha fazla devrimci biçimler alan Afrika'nın güneyindeki kendiliğinden kitle hareketini tüm gücüyle desteklemek zorunda olduğu gerçeğini değiştirmez. Aynı zamanda Avusturya daki Marksist-Leninistler, çeşitli kurtuluş örgütlerinin ve bunların içinde etkin olan devrimci güçlerin programları ve politik çizgilerini kapsamlı ve ayrıntılı bir biçimde incelemelidirler ki, onların mücadelelerinden öğrenebilsinler ve proleter enternasyonalist görevlerine mümkün olan en iyi biçimde layık olabilsinler. □

HEJMAR: 33

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

(Dumayıka hejmara 31)

LI SER PIRSA >SAZKIRINA PARTİYA BOLŞEVİK<

Qonaxa yekemin, çawa Stalin dıbêje; rengdayına Partiyê, ango, sazkırına Partiyêye. Qonaxa duemin, amade buna karker-gundiyen lı gel Partiyê, bo ku bıgijine Pêşengiya Proleterya.

Konferansa me, daxuyaniya sazbuna Partiyê pêş şoreşê bı zanistiya Lenin û Stalin jorê lıquwani kır, ev tışteki bıngehiye; tım tışt bu viya xelasnaben, bo bıngehi ger were ber cevan, em tım hogırê xwe dıvê rêyê da rêraz dıkın.

Konferansa me dı vê rewşa cıvaki û dirokida bıryar dıgre, ku tım endamên me "sazbuna Partiyê dı du qonaxi" bıparêzın.

Iro dı Tevgêra Marksist û Leninist de, dı welatan de gere Partiyên Leninist û Marksist yek yek bên rengdayin û sazkırın.

Ev erka, lı hember Revizyonizma Modernê şewê Kuruşçev û yê ku lı hember wiya bı xeta şer dıkın, mina Parti Kommuniste Çin û Partiya Keda Arnavutê ku ew roj bı ro dıkevin Eniya dıj Marksizm û Leninizmê ewana bıngehiyên Marksizm û Leninizmê kırına şeweki arkeoloji; û loma dı rewşa Navnetewi de Platformeki tevayi Marksist-Leninist çê nebuye bo pêk anina qadroyên Marksist-Leninist dı şerê ramani-u siyasi de erkeki pêwıste.

Belê dı vê domê de bıngehek jı bıngehên Marksist-Leninist ewe ku sazbuna Partiya du qonaxi bê naskırın, buyarkar û nebuyar Marksist-Leninist û ne Marksist-Leninist bên kıvşê.

Iro tu Grubên Marksist-Leninist, Pêşengiya Proletarya bu kommunizmê lı dest nekırına. (Berê, ew partiyên ku ev erka anine cih, bı milyonan karker û gundi dane pey xwe û her wi awajiyi Partiya Keda Arnavutê jı bun revizyonist û leşbun. Loma kommunistên wan welatan gere disa dı serî de dest pêbıkın.) Ger Pêşengiya ramana Proletarya sernekeve, xelasi tıneye (Weşanên Lenin, c.31, Al., s.80) Serketına ramana Pêşengiya Proletarya ku amadebe amadebuna vana dê daxuyani: Dı lıqê teoride: "Darawa û sazbuna bıngehen taktiki." Lıqê Qadroyanda: Hêzen bıngehiyan karkeran yên hêja û bir û bawar bıgıhıjine. Lıqê Komeli: Lı ser bıngehên Komeley Lenini dı pêvebırınê de Şorışgerên mesleki amadebın. Ku bın çina karker va gırêdayi bın.

Lı gel vê pırsê konferansa me ser qonaxê dirokiye Partiya Bolşevik dı Rusyayê de kar û barê rêxneti kır û bı gelemperi hate vê dawiyê:

- Partiya Marxist-Leninist, ku jı hevgırtına çina karker û sosyalizmê ye dema dertê lı her welateki curewaniye.

- Bı vê rê ditınê partiya çina karker, sosyal-Demokrat'a dı Rusyayê partiya Leniniste yekemine, gori rewşa Rusyayê bu.

- Ev her du teybeti, ku gelemper û rewşa Rusyayê tên berçava, hususiyeta Rusya ku bo gelemperi bê dıtinê eva şabloniye.

- Bo avakırına qonaxa yekemin ku Stalin 1900 de behs dıke, her welateki Parti Marksist-Leninist bê amadekırın, ger ewa bı ramani, kadro û komeley lı gel rewşa Rusyayê bu eva lı tevlı hevbuna gelemperi û teybetiye.

Konferansa me lı gel vê rewşê van daxuyaniyan dıke:

- Bo nav dayine Partiya Marxist-Leninist berê pêwıste qadoreke pêşengi hebe, ku hevbuna sosyalizmê û çina karker buwarbe, şoreş bes bı Parti Marksist û Leninist pêk tê, erk sazbuna Partike hawaye buwarke. Tê zanınê, ku partiki hawa nabe pêşengiya bıngeh, dı seride, le belê ev sazbun armanceki hedefeki dıde pêşa xwe û daxuyaniya cenge.

- Sazbuna Partiyê hebuna şorışgera, çina karker û kareki teori û pratik dıxwaze. Gelo ev parti pêşengiya çina karker bıka an na, evayê dı demê de bê kıvşê. Ev navê ku lı xwe kıriye nave ki raste an na evji qodroyê ku Marksist û Leninistın bıdın nişandayin. Ev navaji dı demê de bê kıvşkırın.

* * *

Konferansa me rewşa meye ıro, û kar û barê me bıvi awayi dıparêze:

- TKP/ML(B) bı rewşa xwe ye teoriye ıro, û xeta wê jı Grupên opportunist dıqete. Parti bı qadroyeki kêm, lê belê bı bıryari sadıqê Marksizm û Leninizmêye. Pêwendiyê Partiyê bı bıngehiya karkeranra kêmasiye, le belê bo amade buna Partiya Bolşevik kardıke ku şoreşa demokrasiye Geli û ger şertê diktatoriya proleterya daxuyan be sazbuna sosyalizmê û berbı komunizmê heya serketına komunizmê bıbe karke.

  Bı nav dayina Partiya Bolşevik, bo dema pêşiya meda, ıro na, ku qadroyên Marksist-Leninist bıgıjın, yekitiya Marksist-Leninist bıgehminin, xet û taktikên şoreşa welat bên zelali lı bercav, Marksizm-Leninizmê bıkışinine nava çina karker, sazuman kırına komeleti armance. Loma navdayina Partiya Bolşevik ewe ku Parti dıj opportunizm û revizionizme, şerê Marksizm û Leninizme bıke, ilaneke daxuyaniyeke cengiye.

  TKP/ML(B) erka sazbuna Partiya Bolşevik daye pêşya xwe. Em dı qonaxa saziya Partiya Bolşevik, dı qonaxa yekemin danın. Hê dı serê vê qonaxê danın.

  Çawa ku konferansa me em dı qonaxa yekemindanın, demo Partiya Bolşevik Rusyayê dıde ber cavê xwe, maqla ku Stalin "Parti dı beri û pışti Şoreşê" dema dawiya 1900 amade buvu.

  Konferansa me dı vê qonaxê de erkên bıngehi dıde bercavê xwe, ku rengê partiyê, amadebuna pêşengi bê qazanckırın, tesbit dıke û karû barê xwe dajo.